

Бог у трьох особах: Духовна Одісс

777

σταυρος (stauros), Хрест

στ.... 6

α 1

ν ...400

ρ ...100

ο 70

ς ...200

777

«Те, що відомо як християнська релігія, існувало серед стародавніх і ніколи не існувало; від самого початку людського роду до часу, коли Христос прийшов у тілі, тоді істинна релігія, яка вже існувала, почала називатися християнством».

-- Св. Августин, Відмови, книга I, xiii, 3

Аполлос дивився через оглядовий майданчик маленького розкішного корабля «Срібний вітер» на широкі простори темного Тірренського моря. Позаду, на хвилях круїзного лайнера, відступили нічні вогні Чівітавеккья, портового міста Вічного міста Риму. Симон, який спочатку не бажав замовити круїз для трьох осіб до Олександрії, нарешті погодився, коли Софія переконала його, що таємниця Аполлонія буде розгадана там. Аполлос запропонував круїз замість польоту, тому що він хотів випробувати стародавній спосіб подорожі на хвилях Середземного моря, моря, яке колись вважалося розташованим посеред землі. Софія ж з нетерпінням чекала відвідати центр навчання в стародавньому світі.

Круїзна лінія Silversea запропонувала Аполлосу і Софії сприятливий час відпочити на свіжому повітрі після тривалого перебування в напруженій атмосфері великого міста. Це також дало Аполлосу можливість відвідати острів Мальта, який, як стверджується, був місцем, де святий Павло зазнав корабельної аварії. Для Симона це був шанс реалізувати своє невгамовне бажання дізнатися, де перебуває примарний Аполлоній Тианський».

Південний вітер м'яко дмухнув по носу лайнера і ніжно пестив обличчя Аполлоса, коли він думав про слова Гермеса, які постійно лунали в його свідомості: «Я зустріну вас в Олександрії». Аполлос поглянув на темне осіннє небо і побачив молодий місяць і близьку вечірню зірку як випадковий знак. Благодатна обіцянка Гермеса була немов маяком світла, що вела його до гавані розради і спокою. Глибоко в своїй душі він знав, що Симон не відпустить його та Софію, доки не переможе у своїй підлі змові знищити ім'я й дух мудрої й божественної людини, яка стала одним із безсмертних. Аполлос розривався між двома суперечливими ідеями: якщо він піде по стопах мудреця, то, сподіваюся, завершить своє дослідження життя Аполлонія і закінчить його рукопис; якби він продовжував підтримувати приховану тактику Симона Петроми та використовувати його церковні та фінансові послуги, він міг би ненавмисно завдати більше шкоди, ніж користі, доводячи свою тезу про те, що Аполлоній був біблійним Павлом і справжнім учителем язичників. Чи повинен він продовжувати справу свого життя, навіть якщо це означало допомогти Симону в його владних схемах?

Дилема, що кидала розум Аполлоса туди-сюди, як хвилі бурхливого моря, була викарбувана на борознах його чола, і Софія не могла не помітити, що щось бентежить її супутника.

«Ти хочеш поговорити про набридливі думки, які темною хмарою висять над твоєю головою?» — спитала Софія, пригорнувшись до Аполлоса, який лежав у кріслі на оглядовому майданчику.

«Це та сама проблема, з якою ми стикаємося вже більше трьох місяців», — похмуро відповів Аполлос, його голос тріщав від психічного напруження.

«Ви маєте на увазі проблему Симона, який схожий на відому мавпу на наших спинах?» — інтуїтивно запитала Софія.

«Так, — визнав Аполлос, — егоїст, який експлуатує нас заради особистої популярності, влади й слави».

«Просто продовжуйте вірити, що добро, яке ми робимо, оприлюднюючи історію Аполлонія, переважить зло, яке він спробує зробити, дискредитуючи наші зусилля», — заспокоююче постулювала Софія.

«Ви маєте на увазі, що я повинен продовжувати писати, — запитав Аполлос, — і дозволити богам вирішувати провиденційний результат нашої роботи?»

«Так саме, — сказала Софія своїм веселим голосом, — і нехай наш результат буде так, як молився Аполлоній: «О боги, даруйте нам усе, що належить».

«Цей тривалий період бездіяльності притупив моє творче мислення», — сказав Аполлос, маючи на увазі дні, коли їздив по музеях, церквах, громадських площах і численних ресторанах замість того, щоб працювати над своїм рукописом. «Можливо, це свіже морське повітря очистить мій розум від павутиння».

«Насправді я рада, що ми мали весь цей час, щоб ознайомитися з усім, що міг запропонувати Рим», — сказала Софія. «Час, який я провів, спілкуючись із сивілами та оракулами в Сікстинській капелі, був тим, чим я міг би займатися всю вічність. Надихаюча творчість Мікеланджело була для мене як рай на землі. Насправді, я вважаю, що мене надихнуло все, що я бачив, щоб завершити велику роботу, яку ми разом розпочали в Delphi.»

— Ви маєте на увазі Ключ до Посвячених, який оракул Дельфі передав нам на зберігання? — свідомо запитав Аполлос.

«Я читала розшифровані нотатки, які ви зробили, і я вірю, що можу співвіднести їх із одкровенням із Біблії», — впевнено заявила Софія. «І я можу працювати над єгипетською главою життя Аполлонія», — захоплено заявив Аполлос, вдихаючи великий об'єм свіжого повітря через широко розкрите горло в свої розширені легені. «Це живуче повітря вже збуджує клітини мого мозку».

Аполлос і Софія радісно сміялися, коли вони, рука об руку, йшли до свого апартаменту Vista (Перспектива люкс) за матеріалами для письма. Потім вони пішли до тихої бібліотеки в задній частині корабля поруч із залом Панорама на палубі 8. Вони були занадто зайняті, щоб піклуватися про Симона та його місцезнаходження; він розважався, спілкуючись із самотніми жінками та танцюючи з ними в Бар на палубі 5.

Аполлос відкрив свій спіральний блокнот і почав писати про Аполлонія в Єгипті:

Земля Єгипту вабила багатьох паломників душі досліджувати таємниці життя і смерті в її храмах і пірамідах. Аполлоній Тіанський був одним із довгого ряду мудреців, які шукали посвячення в мудрість єгиптян. Грецькі філософи Піфагор і Платон передували йому, і Аполлоній був сповнений рішучості піти їхніми стопами і дізнатися те, що вони навчилися зі свого досвіду у Великій піраміді.

Після висадки в Олександрії, Єгипет, влітку 69 року нашої ери жителі Єгипту з ентузіазмом привітали відомого мудреця з любов'ю та відданістю, коли він спустився з корабля в Східній гавані. Філострат пише: «Вони дивилися на нього, наче він був богом, і звільняли йому дорогу в алеях, як священикам, що несли таїнства». (Життя Аполлонія, т. 1, книга 5, гл. 24, с. 517) Його першим завданням було відвідати великий Серапеум, культовий центр священного бика Апіса, який вважався втіленням бог-творець Птах і прояв Осіріса, Господа Неба, на землі. У храмі стояла статуя Серапіса, складеного бога, який використовувався для об'єднання греків і єгиптян, палаючого сонячного бога з вінцем із семи променів, чиї аспекти родючості (з кошиком зерна на голові), зцілення, а підземний світ (або загробний світ) однаково звертався до грецьких і єгипетських основних релігійних вірувань.

Аполлоній був вражений «впорядкованістю» облаштування в храмі, який був «досконало релігійний і мудро оформлений», але він не схвалював жертвоприношення крові і мудро запропонував виправлення єгипетських обрядів: він показав священику-служителю, як жертвоприношення модельного бика, зробленого з смоли ладану, випускав би дим пророцького характеру, що піднімався, коли він танув у вогні. На завершення, Аполлоній розкрив свої знання про халдейські знання та власний ранковий поклон Вічному вогню словами: «Багато речей відкривається в диску сонця в момент його сходу». (Книга 5, Розділ 25)

Аполлос поклав ручку на блокнот і заплющив очі. Його очі були втомлені, і він хотів спати. Він хотів встати до сходу сонця, щоб він міг виконати своє ранкове привітання сонцю, що сходить.

«Ти готовий назвати це ніччю?» — запитала Софія, яка ще працювала над своїм проектом.

«Так, мої очі втомилися, і я хочу рано вставати», — відповів Аполлос із заплющеними очима.

«Хочеш почути, що я вже написала?» — запитала Софія, яка прагнула розкрити таємницю Апокаліпсису.

«Звісно, ти читаєш, а я слухаю із закритими очима», — мрійливо відповів Аполлос.

— Добре, але не лягай спати на мені, — рішуче заявила Софія. «Ось: Апокаліпсис або Книга Одкровення, як її популярніше називають, — це Посібник мудрості для присвячених усіх релігій. Символічні вчення випливають із джерела справжньої релігії стародавніх майстрів мудрості – релігії та науки про людську душу. Те, що в стародавніх вченнях називалося Христовим розумом або Христовою свідомістю, в християнстві стало називатися Христом Ісусом. Принцип Вищого Я (або божественної душі) у Людині однаковий, незалежно від того, яким іменем вона називається. Метою відкриття цього Посібника Мудрості в наш час є повернути індивідуальну душу кожної людини до усвідомлення її вродженого божественного «я» – даного Богом права народження як частини Всеохоплюючої Кінцевої Реальності. Ключ до розкриття божественної природи душі розкривається крок за кроком у кожному вірші з двадцяти двох розділів Святого Письма. Метод, за допомогою якого відбувається регенерація тіла, полягає в самодисципліні та внутрішньому налагодженні з душею через мовчазну молитву або медитацію. Нехай божественний дух у кожній людині відкриється через читання пророчих слів Мудрості.

Тут починається біблійний вірш за віршем і співвідношення вчення мудрості:

Об'явлення 1

1 Об'явлення Ісуса Христа, яке дав Йому Бог, щоб показати Своїм рабам, що незабаром статися має. І Він показав, і послав Своїм Анголом рабові Своему Іванові,

Коли Посвячений вперше виходить на Шлях, щоб відродити своє тіло, з'являється внутрішній учитель (Вищий «Христос»), який відкриває внутрішню свідомість. Оприлюднена «книга» — це стани вібрації внутрішньої діяльності (минулого, теперішнього, майбутнього) у процесі регенерації тіла.

² який свідчив про Слово Боже, і про свідчення Ісуса Христа, і про все, що він бачив.

Посвячений отримує ці вібрації як одкровення Вищого Розуму. Це все вібрації всіх внутрішніх станів досвіду та існування («Христос всередині»).

³ Блаженний, хто читає, і ті, хто слухає слова пророцтва та додержує написане в ньому, час бо близький!

Розум Посвяченого отримує здатність сприймати і розуміти вібрації з високих духовних сфер. Вічне зараз — це «час», коли будь-яка особа, яка відповідає вимогам, може відчутти «просвітлення».

⁴ Іван до семи Церков, що в Азії: благодать вам і мир від Того, Хто є, Хто був і Хто має прийти; і від семи духів, що перед престолом Його,

Посвячений розповідає про мирний і блаженний досвід, коли вібрації (духи) у його тілі відкрили двері його енергетичних центрів (церков) до тронуючої свідомості, яка перебуває у Вічному.

⁵ та від Ісуса Христа, а Він Свідок вірний, Первенець з мертвих і Владика земних царів. Йому, що нас полюбив і кров'ю Своею обмив нас від наших гріхів,

Сфера свідомості Христа містить найвищу пам'ять природи та інтуїтивний розум, який є першою з здібностей людини, яка прокидається від сплячки, щоб стати домінантною силою в тілі, і яка також направляє очищуючий вогонь своїм очисним впливом на ліквідацію зло в тілі.

⁶ що вчинив нас царями, священиками Богові й Отцеві Своему, Тому слава та сила на вічні віки! Амінь.

Весь завершений процес ініціації відкриває для посвячених шлях до свідомого функціонування у Вищому Божественному Розумі, який керує вищим класом людей. Співання вібрації Аум (Амінь) активізує електромагнітні сили в спинному мозку, щоб викликати регенеративний змісвидний вогонь.

⁷ Ото Він із хмарами йде, і побачить Його кожне око, і ті, що Його прокололи були, і всі племена землі будуть плакати за Ним. Так, амінь!

Усвідомлення духовного тіла (аури) дозволяє духовному зору бачити просвітлений Вищий Розум, навіть чуттєві сприйняття та здібності ментальної і психічної конституції, які раніше не могли або не хотіли це сприймати.

⁸ Я Альфа й Омега, говорить Господь, Бог, Той, Хто є, і Хто був, і Хто має прийти, Вседержитель!

Усвідомлення Бога всередині – Чистого Духа – це початок і кінець нашого існування, після того, як ми засвоїли всі (минулі, теперішні, майбутні) уроки та відкинули фізичний світ.

Софія подивилася на Аполлоса і побачила, що його розум захоплений власним внутрішнім світом. Вона ніжно торкнулася його плеча і сказала: «Аполлос, ходімо в наш номер. Ти засинаєш». Софія схопила Аполлоса за руку і повела його до зручного ліжка в їхньому номері.

Наступного ранку Аполлос і Софія стояли разом на оглядовому майданчику і вітали сонячний диск, коли він піднімався над хребтом Апеннін, хребтом Італії. Після їхньої енергійної ранкової відданості, та після ситного сніданку, вони повернулися до свого номеру й підготувалися до дня подорожі в околицях Неаполя, де на цей день зупинився круїзний лайнер Silver Wind (Срібний вітер). Симон хотів здійснити одноденну екскурсію Помпеями. Аполлос хотів відвідати Поццуолі (давньогрецька колонія Дікеархія, яку римляни перейменували в ПUTEОЛІ), де відбулися дві збігаються історії: подорож св. Павла з ПUTEОЛІ АППІЄВИМ шляхом до Риму (Дії 28:13-16); і подорож Аполлонія з ПUTEОЛІ до Риму (книга 4, гл. 36), а через тридцять років з Риму до ПUTEОЛІ (книга 8, гл. 12). Тож Симон мандрував на південний схід до Помпей, а Аполлос разом із Софією на захід до Поццуолі (ПUTEОЛІ).

«Отже, саме тут колись стояла знаменита гавань, — сказала Софія, коли вони прибули до Поццуолі, лише за вісім миль на захід від Неаполя, — головного торгового морського порту Стародавнього Риму, куди кораблі з Олександрії доставляли вантажі кукурудзи й зерна».

«І місце, звідки святий Павло розпочав свою останню подорож до Риму, — зауважив Аполлос, який оглянув води затопленого порту, — після подорожі на кораблі Олександрії з Мальти».

«Мене спантеличує те, чому, якщо святий Павло був ув'язненим на шляху, щоб представити свою справу кесареві, Нерону, — зауважила Софія, — його не перевезли на меншому кораблі з ПUTEОЛІ вгору по річці Тібр до Риму, шлях, яким мандрував Аполлоній, коли він представляв свій захист від звинувачень, висунутих проти нього в присутності імператора Доміціана в 92 році нашої ери».

«Ймовірно, тому, що історія святого Павла, який відправлявся до Риму, мала закінчитися правлінням Нерона, який правив до 68 року нашої ери, а не правлінням Доміціана, який був убитий у 96 році нашої ери», — припустив Аполлос. «Інакше, якби біблійна історія про святого Павла завершилася його судовим розглядом перед імператором Доміціаном, то були б переконливі докази того, що вся історія святого Павла була насправді про філософа Аполлонія з Тиани».

«Це блискуче міркування, — з захопленням сказала Софія, — і я додам, що таємниче зникнення Аполлонія з двору імператора та його повторна поява того ж дня в ПUTEОЛІ, де його чекали його супутник Даміс та філософ Деметрій, є справжньою причиною, чому історія святого Павла закінчується повним мовчанням про те, що відбувається з ним у Римі».

«Ви маєте рацію, — визнав Аполлос, — у книзі Діянь згадується лише те, що святий Павло провів у Римі два роки. Немає ні зустрічі з імператором, ні з Цезарем, ні обезголовлення».

«Аполлоній довів імператору, що він не просто смертний, — продовжувала Софія, чий розум, здавалося, пронизував вібрації далекого минулого, — і цей факт суперечив би образу Церкви лише одного безсмертного рятівника».

«Як добре я пам'ятаю той випадок у 8-й книзі, — розмірковував Аполлос, очі якого були зведені до неба, коли він згадував слова, які він запам'ятав, — де Аполлоній пояснює свою таємничу появу в ПUTEОЛІ ДАМІСУ, який три дні подорожував по суші до дістатися до того ж місця: «Уявіть, що ви хочете, за винятком літаючого барана чи крил з воску, якщо ви приписуєте це втручання божественного супроводу».

Частину дня, що залишилася, Аполлос і Софія провели, оглянувши залишки пам'ятників, які ще помітні з давнини, серед яких для огляду туристами збереглися Храм Нептуна та Храм Серапіса, ринковий двір, оточений портиком. [Примітка: За словами Даніеля Тредвелла в «Нарисі життя Аполлонія Тіанського»: «Прибувши в ПUTEОЛІ, Аполлоній одразу ж зайшов в храм Нептуна і приніс жертву цьому богу заради його безпеки від морських небезпек; потім він відвідав храм Діани. . . а також відвідав храм Юпітера Серапіса, відомий на весь світ». с. 147]

Того вечора, повернувшись на круїзний лайнер і після розкішного обіду, Аполлос і Софія повернулися до свого улюбленого притулку, бібліотеки, і продовжили свою літературну справу.

Аполлос продовжував писати про Аполлонія та його зустріч з римським імператором Веспасіаном:

У серпні 69 р. н.е. римський імператор Веспасіан був зайнятий облогою Єрусалима, коли в імперії виникла політична турбулентність, і Веспасіан вирішив звернутися за порадою до мудреця Аполлонія щодо того, щоб

стати імператором. Веспасіан послав за Аполлонієм, який відмовився «вїхати в країну, яку її жителі забруднили як тим, що вони робили, так і тим, що вони страждали». (кн. 5, гл. 27) Так Веспасіан прийшов до Олександрії, до храму, де «благородний чоловік з Тиани» проводив більшу частину свого часу. Майбутній імператор, який вірив, що Аполлоній має «прозорливість волі богів», попросив його зробити його царем. Аполлоній відповів: «Я вже зробив це, бо я вже помолвився за царя, який повинен бути справедливим, благородним і поміркованим, і, безсумнівно, у своїй молитві я просив у богів ні про кого іншого, крім тебе». (гл. 28)

Після зустрічі з майбутнім імператором Римської імперії, який провів кілька днів у розмові з Аполлонієм і прислухаючись до його порад, «передусім прогнозам і одкровенням, даним йому від богів щодо майбутнього імперії» (Гл. 37) Аполлоній був готовий покинути Олександрію і відправитися в Ефіопію, щоб відвідати гімносів, спільноту скупо одягнених аскетів, відомих як «голі мудреці».

На цьому етапі дослідження життя Аполлонія, і перед тим, як ми залишимо Олександрію, нам слід було б зупинитися і розглянути загадкове твердження в Біблії про «єврея на ім'я Аполлос, який народився в Олександрії, красномовного й могутнього чоловіка». у Писаннях». (Дії 18:24) Згідно зі Словником власних імен Святого Письма в оксфордській версії Біблії короля Якова, Аполлос є іншою формою Аполлонія. Крім того, Аполлос (Аполлоній) є людиною, «наставленою на дорогу Господню; і палкий духом він говорив і старанно навчав Господніх речей, знаючи тільки хрещення Івана». (Дії 18:25) Аполлос (Аполлоній) у біблійній оповіді асоціюється з Ефесом (18:24) і з Коринфом (19:1); Аполлоній проводив час, навчаючи в обох містах, закликаючи своїх слухачів присвятити себе філософії, любові до мудрості.

Щоб зрозуміти основне значення загадкового тексту, необхідно уточнити певні терміни або вирази:

(1) «Єврей» метафорично відноситься до людини високого духовного розвитку, як-от Аполлоній; така особа (і титул) представляє того, хто знає Бога, або того, хто володіє знанням і мудрістю Бога.

(2) «Олександрія» в стародавньому світі являла собою космополітичну компіляцію релігій і філософій відомого світу, які втілював Аполлоній (тобто як світовий мандрівник, Аполлоній накопичив мудрість і знання того дня і віку).

(3) «Ефес» — місто, де відбулося чудодійне явлення (переселення від Смірни до Ефесу) Аполлонія; тут він став «лікарем їхньої недуги» і очистив людей від чуми, що лютувала в їхньому місті. (Книга 4, Розділ 10)

(4) «Хрещення Іоанна», яке передбачало обряд покаяння або очищення, символічно відноситься до посвячення (хрещення) в очисні доктрини і вчення Піфагора. Аполлоній фактично був посвячений майже в усі таємничі вчення свого часу, про що свідчить фраза «управителі таємниць Божих», яка стосується Павла та Аполлоса (Аполлонія). (1 Коринтян 4:1, 6)

Суть справи полягає у відкритому уривку, де Павло та Аполлос зіставлені як служителі в алегоричному саду: «Я (Павло) посадив, Аполлос поливав; але Бог дав приріст». Потім незрозуміла загадка («Хто ж такий Павло, а хто такий Аполлос?») розгадується в начебто загадці: «Тепер той, хто садить, і той, хто поливає, — одне». (1 Кор. 3:4-8) Насправді шляхи Павла та Аполлоса (Аполлонія) ніколи не перетинаються, тому що Павло є іншою формою Аполлонія, як і Аполлос, тобто одна людина, Аполлоній Тианський, постає як «мудрий» майстер-будівничий» християнської віри, або влучніше назвати «Премудрість Бога в таємниці» (1 Кор. 2:7), і людина, яка будує на вершині фундаменту (Дії 3:10), відвідуючи храми Римська імперія в I столітті нашої ери та реформування їх релігійних обрядів.

«За словами Даніеля Тредвелла, у його книзі «Очерк життя Аполлонія Тианського»: «Він (Аполлоній) переходив від провінції до провінції і храму до храму без розрізнення сект, намагаючись очистити язичницьке поклоніння, як він зробив в Антіохії, Ефесі, Смірни та Афінах, заснувавши нові парафії, єпископів, пресвітерів, старійшин і священників. У цій роботі йому допомагали священники храмів та його учні. Він переглянув язичницькі свята, змінив обряди жертвоприношень і покаяння в період, коли Павло, як кажуть, заснував християнські церкви в тих самих місцях». (стор. 128)

Аполлос відвів очі від своєї роботи й спостерігав за Софією, коли вона завершувала власний шедевр.

«Я думаю, що зараз мені потрібно зупинитися і продовжити завтра», — сказав Аполлос, дивлячись із захопленням на Софію та її зосереджені зусилля на її проекті.

— Хвилинку, — сказала Софія, не відриваючись від роботи, — я закінчую останній вірш про таємницю людського тіла.

Аполлос вичитував свої записи, поки чекав, поки Софія закінчить.

— Ось, — сказала Софія, поклавши ручку на блокнот, — послухай, що я написала.

Софія почала читати владним голосом, а Аполлос цього разу уважно слухав:

⁹ Я, Іван, ваш брат і спільник у біді, і в царстві, і в терпінні в Ісусі, був на острові, що зветься Патмос, за Слово Боже і за свідчення Ісуса Христа.

Посвячений починає розповідати про випробування ініціації, які відбулися в царстві вищого інтелекту, коли розум був у стані внутрішнього самоаналізу. Серце посвяченого є партнером у випробуванні з Розумом, який споріднений як брат (тобто нижчий розум і вищий розум).

¹⁰ Я був у дусі Господнього дня, і почув за собою голос гучний, немов сурми,

Посвячений був у контакті з небесними світами через глибоку медитацію, і вібрації внутрішнього голосу підносять його свідомість на вищий рівень.

¹¹ який говорив: Що бачиш, напиши те до книги, і пошли до сімох Церков: до Ефесу, і до Смірни, і до Пергаму, і до Тіятирів, і до Сард, і до Філядельфії, і до Лаодикії.

Вібрації вражають основну ноту Процесу Посвячення від його початку до кінця, який є постійним відкриттям Храму Таємниці в людському Тілі, починаючи з найнижчого духовного центру (церкви) і просуваючись до найвищого центру: (1) Ефес = сакральна область, муладхара чакра; (2) Смірна = ділянка, чакра Адхіштхана; (3) Пергам = черевна область, чакра Маніпурака; (4) Тіатира = серцева область, Анахата чакра; (5) Сарди = горлова область, чакра Вішудді; (6) Філадельфія = кавернозна область або гіпофіз, аджна чакра; (7) Laodicea = Шишковидна залоза або 3-є око, Сахасрара чакра.

¹² І я оглянувся, щоб побачити голос, що говорив зо мною. І, оглянувшись, я побачив сім свічників золотих;

Посвячений намагається візуалізувати та усвідомити «голос всередині». Направляючи свідомість у напрямку задньої сторони свого тіла, посвячений усвідомлює 7 духовних центрів у своєму спинному мозку.

¹³ а посеред семи свічників Подібного до Людського Сина, одягненого в довгу одягу і підперезаного по грудях золотим поясом.

І він усвідомлює появу Високого Посвяченого, який функціонує як Божественна Людина посеред 7 духовних центрів, з тілом всеохоплюючої аури та оточеним мудрістю.

¹⁴ А Його голова та волосся білі, немов біла вовна, як сніг; а очі Його немов полум'я огняне.

Божественна Людина має Розум невинності і її думки чисті; контроль над його емоційною природою дозволяє відкрити його очам і осяяти енергією душі.

¹⁵ А ноги Його подібні до міді, розпалені, наче в печі; а голос Його немов шум великої води.

Одухотворення його ніг дозволяє їм виконувати доручення милосердя; а контрольована сила його голосу дозволяє йому говорити з могутністю та владою.

¹⁶ І сім зір Він держав у правиці Своїй, а з уст Його меч обосічний виходив, а обличчя Його, немов сонце, що світить у силі своїй.

Божественна Людина керує своїми власними зірками або планетарними впливами, і він говорить з якостями духовної справедливості та неупередженого судження; через його особистість просвічує харизматична сила.

[Примітка: складений образ Божественної Людини або Логосу як втіленої Душі з її 7 планетарними духами або впливами можна побачити з космологічної точки зору:

- (1) Біле волосся Сатурна = Стародавній, або Час Батька
- (2) Палаючі очі Юпітера = Всевидячий Отець Бог
- (3) Двосічний меч Марса = Божественна справедливість
- (4) Сяюче обличчя сонця = Світло світу
- (5) Пояс Венери = Божественна любов
- (6) Ноги Меркурія = Божественна Думка
- (7) Голос Місяця = Море Покоління]

¹⁷ І коли я побачив Його, то до ніг Йому впав, немов мертвий. І поклав Він на мене правицю Свою та й промовив мені: Не лякайся! Я Перший і Останній,

Входячи в стан усвідомлення божественної свідомості, посвячений втрачає свідомість фізичного світу. Рука сили спускається на

посвяченого, і його заохочують йти шляхом відродження від початку до кінця.

¹⁸ і Живий. І був Я мертвий, а ось Я Живий на вічні віки. І маю ключі Я від смерти й від аду.

Божественна Людина стає «мертвою» під час циклу фізичного втілення, але вона «воскресає» до життя, коли пробуджується інтуїція душі за допомогою вібрації ОМ (регенеративна енергетична сила), яка приносить свідомість безсмертя і контроль над фізичний і астральний світи.

¹⁹ Отже, напиши, що ти бачив, і що є, і що має бути по цьому!

Враження вищої свідомості передаються до серця і розуму як вічне нагадування про долю душі.

²⁰ Таємниця семи зір, що бачив ти їх на правиці Моїй, і семи свічників золотих: сім зір, то Анголи семи Церков, а сім свічників, що ти бачив, то сім Церков.

Таємницю людського тіла визначають 7 правлячих планет та їхні впливи, а також 7 центрів (чакр) у хребті. 7 правлячих планет є правлячими інтелектами (божествами) 7 центрів (церков), а 7 енергетичних чакр є 7 духовними центрами (церквами).

Коли наступного дня «Срібний вітер» приземлився в гавані Ла-Кала в Палермо на Сицилії, до Аполлоса та Софії приєднався Симон для невимушеної екскурсії екзотичним містом із багато прикрашених палаців і церков у різних архітектурних стилях.

«Я б хотів, щоб ми замість цього висадилися в Сіракузах», — сказав Аполлос, коли вони йшли по Віа Вітторіо Емануеле, головній вулиці, що прямувала від гавані. «Тоді ми могли б здійснити подорож на гору Етна або принаймні побачити її з Катанії».

«І кажуть, що в Сіракузах зупинялися і Аполлоній, і святий Павло», — додала Софія, знаючи справжню причину, по якій Аполлос хотів туди піти.

«Хоча св. Павло пробув там лише три дні по дорозі до Риму», — додав Симон зі своїми знаннями про обговорювану тему.

«Після повернення з Іспанії Аполлоній нібито пробув на Сицилії принаймні рік, викладаючи філософію в храмах», — заперечив Аполлос.

«Де він нібито планував разом з іншими змову скинути Нерона після того, як він вигнав усіх філософів з Риму в 66 році нашої ери», — дорікав Симон, якому насолоджувалася політична інтрига, в якій звинувачували Аполлонія його опоненти.

«Давайте повернемо тут ліворуч», — втрутилася Софія, чиї очі побачили середньовічну церкву в готичному стилі біля Віа Патерностро.

«Ви повинні пам'ятати, що Аполлоній боровся за правду і свободу, а також за своїх побратимів-філософів, як під час правління тирана Нерона, коли він вперше приїхав до Риму, незважаючи на протести своїх учнів, так і під час правління Доміціана, коли він безстрашно зіткнувся з іншим тираном, коли був ув'язнений і під загрозою втратити життя», — продовжував Аполлос, ідучи за Софією до італійської романської церкви.

«Це ув'язнення нагадує мені кумедний випадок, який стався між Аполлонієм і трибуном у в'язниці», — сардонично засміявся Симон.

«Ви маєте на увазі того грубого трибуна, який стверджував, що причиною проблем мага було те, що жителі Ефесу поклонялися йому як богу, що призвело до звинувачення у богохульстві проти нього?» — запитав Аполлос, якому було відомо про інцидент, на який натякав Симон.

«Це була стратегія, яку він придумав, — погодився Симон із зловісною усмішкою на обличчі, — щоб насправді надати Аполлонію спосіб захисту від звинувачення у богохульстві. Він відрізав би голову

чарівника своїм мечем, і звинувачення було б безпідставним; тоді як якби він не зміг відрізати голову, то звинувачення були б дійсними, і маг вважався б богом».

«Отже звідси виникла ідея відсічення голови святого Павла», — інтуїтивно припустила Софія, коли вони наближалися до площі Сан-Франческо д'Ассізького.

«Тепер є чудовий приклад індуктивного міркування», — сказав Аполлос, чиє розуміння філософських концепцій було вдосконалено класом, якого він навчав.

«І, мабуть, ми можемо сказати, що після того, як була встановлена традиція, що святого Павла обезголовили, усі в християнському світі прийняли це як історичний факт», — підсумував Симон.

«Погляньте на цю будівлю!» — сказала Софія, змінюючи тему. Вона зупинилась і подивилася на базиліку Сан-Франческо д'Ассізького з багато прикрашеними потрійними фальш-арками порталу. «Заходьмо всередину». Підійшовши до входу до будівлі, вона подивилася на вишукане вікно-трояндочку над порталом.

Обговорення закінчилося, розпочався огляд визначних пам'яток. Після базиліки троє повернулися на головну вулицю і попрямували до Quattro Canti (Чотири кути), перехрестя, що позначає серце традиційного центру міста. Далі у своїй подорожі вони зіткнулися з Дуомо, де були гробниці королів Сицилії та інших королівських осіб. Вінцем їхньої авантюрної прогулянки містом став Палаццо Реале (Королівський палац), нинішній будинок регіонального уряду Сицилії та колишній блиск Королівства Сицилія.

Повернувшись на борт круїзного лайнера, супутники обговорили свої плани щодо прибуття у Валлету на Мальті наступного дня. Усі вони погодилися, що найрозумнішим було б скористатися послугами ліцензованого гіда, який проведе для них приватну екскурсію основними місцями, пов'язаними з життям св. Павла. Вони також погодилися рано лягати спати і добре відпочити.

Софія, яка вела щоденник своїх подорожей, зробила такий запис про їхню морську подорож на Мальту:

Для нас це третя ніч на морі. Поки що плавання було гладким, а спокійні води Тірренського моря зробили подорож приємною. Тепер, коли ми входимо в бурхливі води Великого моря, моя уява розгулюється, і я уявляю подорож Одиссея по цьому вітром морю та корабельну аварію Святого Павла на острові, до якого ми прямуємо. про що я думаю? Я на безпечному сучасному круїзному лайнері. Однак ці хвилі стають все більшими, коли я дивлюся за вікно нашого люксу Vista, і я починаю відчувати непрохідність у животі, коли корабель починає гоїдатися взад-вперед. Вже майже північ. Я спробую виспатися. Я спробую заглушити шум океану.

Ранок. Я не могла заснути минулої ночі. Я металася і повертала праворуч разом із безладними рухами корабля. Я не думаю, що зможу поспіяти. Здається, ми наближаємося до пункту призначення. Рухи корабля стихли, хоча я все ще відчуваю їх у своїй свідомості. Час розбудити Аполлоса. Щасливий хлопець спав через шторм вітру та дикую їзду. Я досі чую шум океану в своїй свідомості.

Що за день! Я ніколи не бачила стільки всього за один день. Ми пройшли стрімкий маршрут до більшості місць, пов'язаних із корабельною аварією Святого Павла на острові та його подальшим тримісячним перебуванням у різних легендарних місцях. Наш приватний гід возив нас з місця на місце. Вона була такою відданою послідовницею святого покровителя острова, і була надзвичайно поінформована про всі традиції, які виникли, щоб зберегти пам'ять про перебування Святого Павла на маленькому середземноморському острові.

Анджеліна – так звали нашого приватного гіда – була знахідкою. Вона змогла зробити для нас маленьке чудо, найнявши невеликий човен, щоб ми могли відправитися на острів Святого Павла, щоб побачити вражаючу статую апостола заввишки тринадцять футів, що тримає книгу в лівій руці, і змію біля ніг. Анджеліна розповіла нам, що до приходу християнства на острові існував культ змії, і історія про те, як Павло впорався з отруйною змією і не отримав шкоди, була схожа на історію про святого Патріка, який вигнав змії з Ірландії. Дивно, але після того, як Павло кинув змію у вогонь, на острові Мальта не існувало змії. Тоді Аполлос не втримався і випалив, що вся історія, ймовірно, стосується вогню кундаліні в хребті. Анджеліна лише посміхнулася йому, коли він це сказав. Симон згадав щось про те, що остров'яни називали Павла богом після того випадку, і ми

почали дискусію про те, як Аполлонія також називали богом або божественною істотою. Що вразило мене, коли я дивився на статую на вершині п'єдесталу висотою двадцять шість футів, так це те, що права рука Павла була простягнута в благословенні, а біля нього не було меча.

Після того, як ми повернулися на невеликому човні до пристані для яхт Бухта Святого Павла, Анджеліна відвезла нас на південь до Бурмаррада, де стояла невелика каплиця Святого Павла, яка називається *San Pawl Milqi*. Анжеліна пояснила, що це ім'я означає «св. Павло вітається», — маючи на увазі його перебування на віллі Публія, римського губернатора острова, коли він вийшов на берег після корабельної аварії. Анжеліна показала нам розкопки навколо каплиці, вказавши, що це місце сільськогосподарського маєтку, де добували оливкову олію. Коли Симон запитав її, чи є якісь докази того, що маєток належав Публію, вона не змогла запропонувати жодного доказу. Вона любила використовувати фразу «згідно з народною традицією», щоб підтвердити свою позицію з цього приводу. Я б сказав, що вона була дуже тактовна.

Коли ми їхали далі на південь до нашого наступного пункту призначення, Аполлос завів дружню бесіду з Анжеліною про можливість того, що історія корабельної аварії Павла могла бути заснована на корабельній аварії, яку пережив єврейський історик Йосип Флавій на шляху до Риму. Анджеліна ввічливо відкинула цю припущення, сказавши, що корабельна аварія, яку описав Йосип Флавій, була у відкритому морі, тоді як корабель Павла сів на мілину і був розбитий хвилями. Мені сподобалася її здатність протиставити дві події. Тим не менш, Аполлос продовжував свою точку зору, і він намагався сказати, що легенда про корабельну аварію, швидше за все, взята з епічних оповідань, таких як «Одіссея» Гомера. Коли він сказав Анжеліні, що справжній Пол ніколи не був у корабельній аварії, тому що він завжди міняє кораблі, якщо передчуває корабельну аварію, вона подивилася на нього з спантеличеним виразом обличчя. Я знав, що він говорив про Аполлонія, і штовхнув його ліктем, щоб він не був занадто рішучим у своїй аргументації. Я знав, що Аполлос намагався знайти пояснення історії корабельної аварії, оскільки ми обидва знали, що Аполлоній плавав Великим морем з одного кінця в інший і завжди благополучно прибув до місця призначення. Крім того, немає жодних записів про його поїздку на Мальту. Я припускаю, що Аполлоній був

настільки популярний в усьому середземноморському світі, що люди склали легенди про його візит на їхню землю, навіть якщо жодних записів про такий візит не було.

У всякому разі, повернемося до нашої подорожі. Ангеліна хотіла переконатися, що ми побачили бароковий собор Святого Павла в Мдіні. Ми всі були в захваті від стародавнього обнесеного стіною міста, коли проїжджали через ворота Мдіни на південній стороні середньовічного міста, яке було розташоване на пагорбі. Яке видовище можна побачити! Недарма його назвали *Citta Notabile* (Шляхетне місто), стародавня столиця Мальти. Подивуючись на старовинні укріплення, ми не були так схвильовані, побачивши ще одну церкву, хоча Ангеліна вказала на всі чудові меморіальні таблички на підлозі, витіювати вітражі та розписи стелі. Пам'ятаю, яку кумедну гримасу зробив Симон, коли Ангеліна розповіла нам, що, за народною традицією, церкву збудували на місці будинку намісника Публія. Я розсміявся, коли Симон запитав у Ангеліни, скільки церков збудовано на вершині будинку Публія. Навіть Анджеліна засміялася. Найбільшим сюрпризом для мене було побачити вулицю «*TRIQ SANTA SOFIJA*» (вулиця Святої Софії), а потім подивитися на найстарішу (нібито) будівлю міста під назвою *Palazzo Santa Sophia*, побудовану в готико-романському стилі.

Коли ми дісталися до передмістя Мдіни, яке влучно назвали Рабат (передмістя), Ангеліна відвела нас до печери, де, за народною традицією, жив святий Павло протягом трьох місяців перебування на острові, поки він чекав зими, щоб кінець, щоб він міг зловити корабель до Риму. Грот був розташований під церквою, присвяченою святому Павлу. Ангеліна розповіла нам кілька легенд про грот, одна з яких полягала в тому, що там був ув'язнений святий Павло, а інша легенда приписувала камінням в гроті цілющу силу, особливо від укусів змій і лихоманки. Аполлос був вражений мармуровою статуєю святого Павла в гроті, на якій був зображений апостол, який тримає книгу в правій руці, а опущена ліва рука витягнута вперед. Симон був у захваті від того, що Папа Іван Павло II прийшов помолитися в гроті в 1990 році. Анджеліна показала нам табличку на зовнішній стіні церкви, яка відзначала цю подію, з молитвою: «Боже, благослови Мальту і Бог благословить вас усіх. »

З цією заключною молитвою ми залишили Рабат і Мдіну і повернулися до нашого корабля в гавані Валлетта, сучасної столиці Мальти. Я радий, що не був за кермом – мені просто приголомшує, коли бачу, як

автомобілі їдуть по лівій стороні дороги, як це роблять англійці. Анджеліна повідомила нам, що, незважаючи на те, що Мальта здобула незалежність у 1964 році, вона все ще була частиною Британської Співдружності. Тому вони їдуть по лівій стороні дороги.

Останньою нашою зупинкою була церква корабельної аварії Святого Павла у Валлеті. Я не повірив своїм очам, коли побачив реліквію шматка кістки руки св. Павла та частину колони, на якій апостолу відрубали голову. Боже мій, до якої міри було донесено це поклоніння святому Павлу! Я думаю, що остров'яни почали традицію, кажучи, що він бог, і ця традиція продовжується до сьогодні на Мальті. Аполлос знову був притягнутий до статуї св. Павла в церкві, яка (на відміну від інших, які ми бачили) мала меч з лівого боку статуї. Симон сказав, що бачив достатньо церков у стилі бароко, щоб прослужити йому все життя. Коли ми вийшли, Анджеліна знову вказала нам на дві дзвіниці та сім дзвонів.

Коли Анджеліна висадила нас на круїзному лайнері, вона нагадала нам повернутися десятого лютого, коли є державне свято, щоб відзначити свято корабельної аварії Святого Павла. Вона була фантастичним гідом! Я б хотіла, щоб у нас був такий гід, як вона, куди б ми не йшли. Ось і закінчується наша подорож на Мальту. А тепер до Олександрії!

Після семи днів у морі Срібний вітер нарешті привів стривожених мандрівників до місця призначення — сучасної західної гавані Олександрії, «перлини Середземного моря». Аполлос хотів дізнатися про загадкове повідомлення, яке він отримав від Гермеса: «Я зустріну вас в Олександрії». Останні три дні він провів у стані стриманості, готуючи своє тіло, розум і душу до зустрічі з єгипетським богом Мудрості. Симону було цікаво дізнатися, як розгадатиметься таємниця Аполлонія в місті, заснованому Олександром Македонським у 331 році до нашої ери. Він повірив обіцянці Софії на початку круїзу. Софія також думала, як все обернеться. Вона довіряла своїй інтуїції, навіть якщо не була впевнена в подробицях того, як розгорнеться таємниця Аполлонія.

Симон забронював два номери в готелі Mercure Romance, який був розташований на набережній поблизу стародавньої Східної гавані. Від свого готелю вони змогли пішки прогулятися набережною Корніш, дорогою вздовж берега моря, до центру міста. Софія була в захваті, побачивши, що нову Олександрійську бібліотеку будують на західному

кінці Корніш біля мису Сільсіла. Проект відновлення стародавнього центру навчання, який був спалений Юлієм Цезарем і остаточно знищений ревним християнським імператором Феодосієм I в четвертому столітті, був міжнародною спробою відродити стародавню бібліотеку стародавнього світу.

«Я б хотіла бути тут у день відкриття», — роздумувала Софія, яка уявляла, що всі стародавні сувої будуть винесені з їхніх схованок і знову повернуті на популярність.

«Поверніться через рік-два, коли планується, що це буде завершено», — сказав Симон, який побачив вивіску на будівельному майданчику.

«Деякі вчені кажуть, що велика Олександрійська школа покладалася на книги у великій бібліотеці, щоб створити релігійну думку, яка зрештою породила християнство», — постулював Аполлос, чий розум завжди намагався уявити джерело фізичних явищ.

«Я припускаю, що ви маєте на увазі великих розумів, батьків-засновників християнської теології, таких як Климент Олександрійський та Оріген Олександрійський», — сказав Симон, згадуючи двох своїх улюблених теологів. «Климент, до речі, у своїй «Строматі» зробив знамените твердження, яким люблять користуватися моністи з усіх верств суспільства: «Шлях істини один, але в нього, як у багаторічну річку, з усіх боків течуть струмки». ""

«Я насамперед мав на увазі Філона Олександрійського, єврейського вченого, який поєднав іудаїзм і платонізм, щоб започаткувати алегоричне тлумачення Святого Письма», — зауважив Аполлос.

«І не забувайте про Аполлоса Олександрійського, чий геній дав поштовх до розкриття прихованої мудрості таємниць античної релігії та філософії», — додала Софія, яка прочитала те, що Аполлос написав про біблійного вчителя. Аполлос подивився на неї й підморгнув.

«Ви маєте на увазі александрійського єврея, якого Акіла та Прискілла мали навчати Божій дорозі, бо він знав лише вчення Івана Хрестителя?» — глузливым тоном відповів Симон.

«Так, Аполлос, який насправді був Аполлонієм, якого навчили Прісцилла та Акила, що означає «стародавнього орла мудрості», — відповів Аполлос спокійно й прямо. Аполлос пояснив те, що він написав про цю тему у своєму трактаті.

«У вас не було цього в рукописі, який я придбав», — сказав Симон, який з новим інтересом вислухав те, що Аполлос відкрив йому вперше.

— Ти маєш на увазі рукопис, який ти вкрав у мене, — поправив Аполлос. «Є багато чого ви не знаєте і чого я ще не написав».

«Хіба ми не були на шляху до стародавнього місця Серапеуму, храму, де навчав Аполлоній?» — запитала Софія, намагаючись відвернути двох бійців від чергової бійки. Вона втрутилася між антагоністами і пройшла між ними, щоб не давати один одному дертися за горло. Вони мовчки йшли до Східної гавані, звідки відкривалося стародавнє місце острова Фарос. Те, що колись було сьомим чудом стародавнього світу, маяк Фарос, тепер окупував форт Кайтбей. Симон гортав свій путівник, який він придбав у готелі, коли вони йшли вздовж берегової лінії стародавньої гавані навпроти місця колишнього маяка.

«Тут говориться, що маяк Фарос складався з трьох ступенів: квадратної форми (183 фути заввишки) у нижній частині, восьмикутної форми (90 футів у висоту) посередині та круглої форми (24 фути заввишки) зверху, із загальною висотою для всієї будівлі, включаючи основу фундаменту, близько 384 футів», — сказав Симон, дивлячись на ескіз та опис всесвітньо відомого маяка у своїй книзі.

«Маяк стародавнього світу», — стверджував Аполлос, маючи на увазі не тільки маяк, а й світло знання й мудрості, яке сяяло з Олександрії у світ.

«Фарос, що цікаво, має те саме значення, що й фараон», — зауважила Софія. «Обидва відносяться до вогню і світла сонця».

«У путівнику також зазначено, що статуя Посейдона (або Нептуна) з його тризубом прикрашала вершину високої будівлі, світло якої відбивалося дзеркалом щонайменше за тридцять п'ять миль від берега», — сказав Симон, перефразовуючи інформація в книзі. «Дзеркало відбивало сонячні промені вдень і вогонь вночі».

«Чи не тут ми повертаємо, щоб йти на південь?» — спитала Софія, коли вони підійшли до, здавалося, головної вулиці.

«Шаріат ель-Небі Даніель», — читав Симон, дивлячись на карту у своєму путівнику. «Так, це головна вулиця з півночі на південь, що йде від Східної гавані. У стародавні часи він з'єднував гавань з озером Маріут». Саймон помітив, що вся територія між двома гаванями та частинами на вершині, або на північ, гавань утворювала Т-подібну форму.

«Я щойно придумав щось цікаве», — схвильовано сказав Аполлос, озирнувшись на стародавню Східну гавань. «Олександрійські кораблі відпливали з тієї гавані з вантажем зерна й кукурудзи. Кажуть, що Павло плыв на кораблі Олександрії з Мальти до Риму».

«Він також відплив на кораблі Олександрії з Міри, рідного міста Святого Миколая», — додав Симон. «Це той, що зазнав корабельної аварії на Мальті».

«По яких гіпотетичних водах ви пливете з цими ідеями?» — запитала Софія, яка знала, що розум Аполлоса з його припущеннями прямує до бурхливого моря.

«Олександрійський корабель є метафорою єгипетських таємниць, — припускав Аполлос, — а єгипетська релігія та її таємниці були доставлені до Риму на борту символічного корабля, фігурою якого був знак близнюків Кастора та Поллукса».

«Знак, який уособлює подвійну природу людини: смертного Кастора, якого породила людина, і безсмертного Поллукса, батьком якого був Зевс у вигляді лебедя, який з'явився цариці Леді», — інтерпретував Симон.

«Відповідно до прецесії рівнодення, яка була наочно зображена на стелі єгипетського храму Дендера, Близнюки були б воротами сонця, а Стрілець — воротами місяця, рівнодення в епоху Риб», — прокоментувала Софія, яка намагалася пов'язати земне знання з небесною мудрістю.

«Ось воно, — вставив земний Симон, відрізаючи Софію, перш ніж вона встигла сказати, що Меркурій (Гермес) — правляча планета (або божество) знака Близнюків, — перехресна вулиця Аль-Хоррейя, яка проходить від зі сходу на захід і в давнину називався Канопічним шляхом. Ворота Сонця були на східному кінці цієї вулиці, а Ворота Місяця — у західному кінці, біля Західної гавані».

«Це означає, що дизайн міста був у формі хреста», — зробив висновок Аполлос.

«За сторонами світу компаса», — додала Софія. «Від Великого моря на півночі до озера на півдні і від східних воріт бога Сонця, Ра чи Осіріса, до західних воріт Місяця, Ісіді».

«Ми могли б також піти вздовж проспекту Аль-Хоррея до трамвайної лінії, яка йде на південь до стовпа Помпея та місця руїн Серапеуму», — порадив Симон, який ознайомився зі своїм путівником.

Вони поїхали на жовтому трамваї на південь до добре помітного стовпа Помпея, який був розташований на стародавньому акрополі Олександрії, невеликому пагорбі, що прилягає до міського арабського цвинтаря. Аполлос почав відчувати зміни в його свідомості, коли він ступив на терен, де колись стояв стародавній храм композитного бога Серапіса. Він знав, що Аполлоній викладав свою філософію мудрості на священному місці, але не було жодної ознаки храму Великих Таємниць Серапіса та Осіріса, який був зрівняний із землею імператором Феодосієм у 319 році нашої ери як кульмінаційна перемога християнства над язичницькі релігії. Аполлос тяжів до двадцятип'ятиметрової міцної колони з червоного граніту, яка стояла на високому постаменті.

«Ця колона насправді була споруджена на честь імператора Діоклетіана в 297 році нашої ери», — сказав Симон, чиї очі перебігали від його путівника до круглої колони, коли він намагався зібрати інформацію про залишки реліквії далекого віку.

Софія підняла руки до символічного променя сонця, що з'єднував небо і землю, заплющила очі й подумки промовила тиху молитву. Вона відчула, як плідний промінь внутрішнього сонця пронизує її

сприйнятливий розум і народжує образ піднесеного бога сонця, чие волосся і борода сяють світлом.

Аполлос імітував позу Софії, як і на обеліску з червоного граніту в Римі. Він відчув присутність, що виходила зсередини священного каменю. Присутність виявилася в голосі, що вібрував у його розумі: «Ви прибули до Олександрії, як і очікувалося. Ви підготувалися, як потрібно. Тепер сядьте перед сфінксом. Зайдіть глибоко у своє внутрішнє Я, і я перенесу вас на Святу Гору».

Аполлос автоматично перемістився до сусідньої статуї птолемеєвого сфінкса на постаменті. Він сів біля основи п'єдесталу й розслабив тіло й розум. Він зосередив свою увагу на внутрішньому оці свого розуму. Софія помітила, що Аполлос сидів біля підніжжя статуї сфінкса, підійшла й сіла праворуч від нього. Симон з подивом дивився на мовчазну сцену, що розгорталася перед його очима, і очікував, що будь-якої миті стане свідком чогось незвичайного.

Аполлос продовжував сидіти з прямою спиною кілька хвилин. Він спостерігав, як його дихання через трохи розкрите горло стає майже непомітним. Він відчув, як прохолодні місячні та теплі сонячні потоки енергії течуть угору й вниз по його хребту. Його розум став кришталево чистим, як спокійна калюжа сріблястої води. У рефлексивному басейні його розуму з'явився образ Великої піраміди. Наступне, що він знав, — він стояв у кімнаті, схожій на печеру, всередині піраміди. Усередині кімнати стояв величний трон, а на троні сиділа знайома постать Гермеса.

«Ласкаво просимо назад, Балінасе», — сказав вражаючий голос посланця богів. Аполлос мовчки стояв і розмірковував про значення імені, яке він назвав. Він зрозумів, що це ім'я пов'язане з Аполлонієм. «Ви є довіреною особою Аполлонія в наші дні. Альтер-его, або ефірний аспект, Аполлонія, якого називають скороченим ім'ям Павло, був тут деякий час тому на ефірній горі Синай, Святій Горі. Він отримав нову перероблену або спрощену версію Смарагдової таблички для настання Епохи Водолія. Ви будете використовувати космічні закони цієї версії в поєднанні з Ключами до Посвячених, які ви нещодавно отримали».

Аполлос спостерігав, як зелена Смарагдова Скрижаля матеріалізувалася в правій руці Гермеса, а десять космічних законів

спалахували одночасно на стіні кімнати та в свідомості Аполлоса. Від єдності Єдиного до множинності Десяти, Аполлос спостерігав за архетипними принципами, продемонстрованими в кришталевій кулі кадуцея, що матеріалізувався в лівій руці Гермеса. Він був свідком перетворення золотого змія і срібного змія кадуцея на два ключі, сонячний золотий ключ і місячний срібний ключ. Місячний ключ відкрив внутрішнє святилище його сприйнятливого розуму, а сонячний ключ відкрив конусоподібну золоту скриньку в шкірі його душі, Шишковидній залозі. Він спостерігав, як золоті вікна душі відкриваються в його конусоподібному розумовому оці, і сувій розгортається, відкриваючи таємничу Книгу Тота, яка мала підзаголовок «Ключ до безсмертя».

«Послухай, як я розповім історію твоєї божественної душі», — сказав Гермес, чий голос, здавалося, одночасно подорожував із глибин зовнішнього і внутрішнього простору. Коли історія розгорталася, Аполлос побачив на екрані свого розуму образне зображення. «Життя всесвіту і твоєї божественної душі схоже на великого дракона, тіло якого рухається в нескінченному ритмі. Це як величезний розум, створений з частинок творчої думки, які постійно вібрують і народжують енергійні одиниці життєвої матерії. Воно випромінює світло зсередини, яке стає світлом світу, в якому вона живе. Це світло спускається у світ темряви, який називається матерією, і це світло стає ув'язненим у тілі. Ув'язнене світло душі ніколи не згасне, бо воно завжди піднімається, як вогняний стовп, із постійно рухомих частинок творчої думки. Думка — це голос внутрішнього світла, який породжує розумний розум. Розумний розум робить невидимі речі видимими за допомогою світла і голосу, або творчого слова, думки. Видиме стає фізичним тілом, що складається з чоловічого принципу світло-енергії та жіночого принципу життєвої матерії. Таким чином, видиме тіло кажуть, що в принципі є гермафродит, або чоловік і жінка».

Гермес зробив паузу у своїй промові, коли показав образ великого дракона, перетвореного на величезне колесо, яке вічно оберталося у великому небесному царстві та в маленькому царстві душі. Дванадцятьма поділами колеса, які образно представляли зодіак, здавалося, керувалися сімома планетарними духами. Аполлосу миттєво з'явився свічник із семи розгалужень, який був освітлений сімома вогнями в його мозково-хребетній системі, а дванадцять відділів колеса були схожі на ланцюг безперервних життів на Великому Колі Життя.

«Тепер дивіться, як я відкриваю вам життя божественної душі, коли вона повертається від видимого до невидимого або від смертного до безсмертного», — сказав Гермес, чий розум випромінював промінь світла, який відкрив образ людина, розіп'ятий на хресті матерії. Миттєво в голові Аполлоса виникла думка про Аполлонія, і він знав, що Гермес хотів, щоб він усвідомив, що він є свідком посвячення Аполлонія у Велику піраміду. Аполлос побачив, що оголене тіло Аполлонія було без свідомості. На його очі навернулися сльози, бо він подумав, що Аполлоній помер. Здавалося б, неживе тіло лежало в могилі саркофагу протягом трьох днів.

А потім сцена змінилася, і Аполлос спостерігав, як Гермес розгортає величезне полотно душі, що підноситься до безсмертя: сім матеріальних аспектів (або планетарних духів) ув'язненої душі були відкинуті один за одним, починаючи з генеративного бажання Місяця, хитрий ментальний аспект Меркурія, хтивість Венери, амбітний вогонь Сонця, бойовий дух Марса, панівна сила жадібності в Юпітері, і, нарешті, закінчується темною ілюзією та фальшивістю Сатурна. Коли нижча природа божественної душі була перевищена, виявилася вища природа – ефірне тіло світла.

Аполлос спостерігав, як тіло світла піднімалося з гробниці. Свідомість Аполлонія випромінювала в цьому світловому тілі, посилаючи в око спостерігача образ його відновленої ефірної форми. Коли Аполлос спостерігав, як вібрації світлової енергії набувають тілесної форми Аполлонія, він зрозумів, що став свідком матеріалізації вознесеного Владика. У своїй свідомості Аполлос почув голос Гермеса, який сповіщав: «Той, хто усвідомить, що фізичне тіло є гробницею божественної душі, і перевершує хрест із плоті та кісток, той носитиме вінець безсмертя».

Бачення безсмертного Аполлонія закарбувалося в оці душі смертного Аполлоса. Аполлос подивився в обличчя цього видіння, і обличчя Аполлонія стало яскравим і ясним. Розум Аполлонія промовив велику думку і передав її розуму Аполлоса: «Бог дав нам вічне життя». Вічна істина відбивалася в розумі Аполлоса, як брижі круга в ставку, що постійно розширюється.

Коли Аполлос продовжував дивитися на надзвичайне видіння, він побачив обличчя Гермеса, бога мудрості, перетворене на обличчі Аполлонія. Апофеоз Аполлонія був завершеним.

Коли видіння безсмертного Аполлонія зникало з піднесеної свідомості Аполлоса, безсмертні слова мудреця лунали, як космічні хвилі нескінченного океану:

«Немає нікого смерті, окрім лише зовнішнього вигляду, як і не існує нікого народження чи становлення, хіба що тільки на вигляд. Бо коли річ переходить із сутності в природу, ми вважаємо, що є народження чи становлення, і так само, що існує смерть, коли вона переходить із природи в сутність; хоча насправді жодна річ не виникає ніколи й не руйнується». [Життя Аполлонія, Послання LVIII]

Аполлос відчував себе єдиним зі всесвітом, і він не хотів повертатися до свідомості свого фізичного тіла. Його розум, здавалося, пливе на хвилях спокою та блаженства. І все ж срібна нитка тягнула його назад на землю, до Олександрії, до його фізичного тіла та до Софії. Він знову відчув енергію свого тіла і відкрив очі. Софія все ще сиділа біля нього, а Симон уважно спостерігав за ним з невеликої відстані.

"Що трапилось?" — запитав Симон, щойно побачивши, як Аполлос відкрив очі. Софія відкрила очі, почувши голос Симона, і подивилася на далекий погляд в очах Аполлоса.

«Дайте йому хвилинку, щоб зібратися з розумом», — попередила Софія, яка гладила руки й ноги Аполлоса, щоб повернути кровообіг у його кінцівки.

«Я бачив Аполлонія», — сказав Аполлос після хвилини пристосування до свого оточення.

«Він живий?» — запитав здивований скептик Симон.

«Я бачив, як його смертне тіло стало безсмертним тілом», — сказав Аполлос, його погляд прикутий до небесного видіння, яке все ще було видно його розуму.

"Де він?" — запитав Симон, який ставав нетерплячим.

«Все, що я знаю на даний момент, це те, що він не помер в Ефесі», — підтвердив Аполлос. Він розповів Софії та Симону все про своє бачення. «Тепер я розумію біблійний уривок, де Павла чи Аполлонія

називали Меркурієм чи Гермесом. Бог мудрості перебуває в Аполлонії». Аполлос раптом дізнався про вирішення проблеми, яка протягом століть хвилювала біблістів: хто написав Послання до Євреїв? У 16 столітті Мартін Лютер припустив, що це, ймовірно, написав Аполлос Олександрійський. Тепер Аполлос знав, що Аполлоній, божественна людина, що належав до Ордену Безсмертних – біблійного Ордену Мелхиседека, який не мав початку і кінця, – швидше за все, написав більшу частину Послання до Євреїв.

«Якщо він помер не в Ефесі, — наполягав Симон, — то де він помер?»

«Немає точного запису про його смерть», — підтвердив Аполлос. «Навіть Філострат у біографії Аполлонія стверджує, що є багато історій про час і місце його смерті, додаючи застереження «якщо він справді помер». І я переконався після того, що я побачив, що він ніколи не помирав. Він став одним із безсмертних».

«Можливо, якщо ми поїдемо в Ефес, то знайдемо цінну підказку на ваше незрозуміле запитання», — запропонувала Софія. Вона відвернулася від Симона й підморгнула своєму люблячому супутнику Аполлосу.

-----X X X X X X X-----

Джошуа повільно піднявся на вершину гори Герізім разом із сімдесятирічним дідом Юсуфа, Ібрагімом. Гора височіла на 881 метр над долиною, в якій було місто Сихем. З кожним важким кроком, який зробив Джошуа, він думав про друга, якого втратив. Спогади про останні три з половиною місяці пронеслися в його схвильованому розумі. Двом друзям так сподобалося разом подорожувати, що вони вирішили продовжити своє перебування на Святій Землі і відвідати якомога більше священних місць. Частково їхнє рішення впливало з того, що вони в середині літа виявили, що паломники з усього світу здійснюють паломництво до Святої Землі в рік Великого Ювілею. Навіть Папа Іван Павло II здійснив своє пам'ятне паломництво під час весняного рівнодення.

Юсуф і Джошуа стали такими добрими друзями, що Юсуф почувався досить комфортно, щоб запросити Джошуа зустрітися зі своїми родичами в Сихем, який зараз називався Наблус. Наблус був арабською версією грецької назви Неополіс, що означає «Нове місто». Джошуа згадав день, коли вони мандрували по дорозі 60 (стародавній «Шлях патріархів») з Єрусалиму через Рамаллу в Наблус, щоб зустріти родичів. Вони зупинилися по дорозі, щоб побачити стародавнє місце Бетел у мальовничому арабському селі Бейтін. Стародавній Бет-Ель («Дім Ела» або Бога) знаходився на перехресті головної дороги з півночі на південь та дороги зі сходу на захід. Юсуф і Джошуа згадали легендарну «Сходи Якова», коли вони піднімалися по сходах розваленої сторожової вежі на місці археологічних розкопок. Джошуа згадав, як Юсуф сказав, що видіння Якова про сходи, що піднімаються на небо, нагадує йому видіння Йосипа. Джошуа був здивований, коли дізнався, що в мусульманській традиції Бетель був відомий як «Асамблея пророків», тому що Мухаммед мав видіння патріархів Авраама, Ісаака та Якова на цьому місці.

Родичі, яких Джошуа зустрів у центрі Палестинського Західного берега, були з боку батька Юсуфа. Дід, Ібрагім, який був укорінений у землі, не був за переїзд до Америки чи ще кудись. Це була його батьківщина, і він хотів покласти свої кістки на землі, куди вперше вступив його тезка Авраам, коли він прийшов до стародавньої землі Ханаан і отримав обіцянку землю, на яку він ступив. Ібрагіму миттєво сподобався Джошуа, тому що Джошуа любив слухати історії, які впливали з резервуара знань у мозку Ібрагіма. Звичайно, Юсуфу довелося перекласти арабські слова на англійську для Джошуа.

Коли Ісус Навин та Ібрагім досягли самарянської пагорби, однієї з трьох вершин гори Герізім, вони сіли й відпочили. Це була священна гора, на якій Авраам побудував жертвник і пізніше приніс свого сина Ісаака в жертву, згідно з самарянською традицією. Джошуа згадав, як уперше піднявся на гору з Юсуфом та Ібрагімом, який був завзятим альпінізмом навіть у свої роки. Юсуф і Джошуа обговорювали значення передбачуваної людської жертви та заміну людської жертви бараном. Джошуа вважав, що кожна нова епоха відкривається символічною жертвою, а жертва барана означала початок епохи Овна-Барана. Юсуф сказав, що в мусульманській традиції жертвоприношення означало особисте підкорення волі Аллаха. Ібрагім запитав Юсуфа, про що вони обговорювали, і коли Юсуф розповів йому, мудрий старий розповів

Джошуа історію, яку він ніколи раніше не чув. Коли Джошуа дивився вниз на вузький перевал між вищою горою Евал на північному сході та горою Герізім на півдні, він розмірковував про історію Ібрагіма:

«Понад чотири тисячі років тому, коли пророк Ібрагім (мир йому) вперше залишив ідолопоклонство з дому свого батька в Месопотамії, він став першим істинно віруючим в Єдиного Бога. Він намагався показати своєму батькові-ідолам і жителям Халдеї, що статуї не чують і не говорять, і що їм було марно молитися. Він намагався переконати людей, які поклонялися небесним планетам і зіркам, що вони були створені словом Аллаха, якому єдиному слід поклонятися. Коли люди не хотіли слухати слугу єдиного істинного Аллаха, пророк увійшов у храм із сокирою і знищив кам'яні та дерев'яні статуї фальшивих богів. Ідолопоклонники намагалися спалити його, кинувши в глибоку вогненну яму, але він вийшов з цієї ями неушкодженим, наче вийшов із прохолодного саду. І все-таки люди не покинули своїх ідолів, тому пророк покинув країну багатобожжя і прийшов, щоб принести монотеїзм на нову землю. З ним прийшла його дружина Сара, але вона не змогла народити йому сина. Тому вона запропонувала йому слугу Агар, від якої народився батько нашого арабського народу. Згодом пророк узяв слугу та її дитину Ісмаїла, щоб започаткувати нову націю в долині Мекки, де вони побудували Будинок поклоніння, який є Кабою Святої мечеті, місцем паломництва кожного мусульманина. Саме там у пророка було видіння, що він повинен принести в жертву свого сина Ісмаїла. Однак, коли Аллах побачив, що вони обидва підкорили свою волю волі Аллаха, їм сказали, що вони здійснили бачення через акт підпорядкування, і була принесена альтернативна жертва».

Джошуа згадав, як сказав Юсуфу, що, на його думку, обидві історії про жертву сина означають підкорення та жертву індивідуального его волі вищого розуму. Він згадав, як процитував молитву: «Не моя воля, а твоя». Тепер, коли він розмірковував про жертву свого друга Юсуфа розгорнутому повстанню в країні, він замислювався, чи була це воля Аллаха, чи вікова битва за територіальні права, свідком якої він був. У його голові виникло питання: чому два народи, які вважають Авраама своїм духовним батьком і батьком предків, не можуть жити в мирі?

Джошуа підвівся і підняв руки до неба. У своєму розумі він побачив останній ритуал, який Юсуф здійснив на святій горі – це було благословення, яке, за його словами, вигукували з вершини гори Герізім

діти Ізраїлю. Джошуа подумав про Юсуфа, який спочиває на лоні Авраама, всесвітнього духа життя, коли він вигукує благословення на честь свого друга: «Благословенний будеш ти, коли ввійдеш, і будеш благословенний, коли вийдеш». З протилежної північної гори Евал він почув відповідь – це було прокляття, яке прийшло на тих, хто не дотримувався голосу і заповідей біблійного Господа, Бога твого: «Проклятий будеш, коли ввійдеш, і проклятий будеш коли ти виходиш».

У Ібрагіма на очах були сльози. Втрата, яку він відчув, була нестерпною. Він не знав, скільки життів буде пожертвовано, перш ніж благословення миру повернеться на землю. Йому залишалося тільки сподіватися і молитися, щоб мир настав незабаром, з волі Аллаха.

Решту дня Джошуа та Ібрагім гуляли археологічним парком площею 100 акрів на вершині гори Герізім, де колись стояв самарянський храм. Імовірно, він був створений за зразком храму Соломона в Єрусалимі. Юсуф пройшов з ними священними руїнами місяць тому.

Наступного дня Джошуа попрощався з родичами Юсуфа. Перед від'їздом Ібрагім сказав йому, що часи небезпечні для мандрівників у Святій Землі, і порадив Джошуа повернутися до своєї землі. Ібрагім не хотів, щоб Джошуа спіткала така ж доля, як Юсуф. Джошуа прийняв його пораду близько до серця, але було останнє місце, яке йому потрібно було відвідати, перш ніж попрощатися зі своєю батьківщиною: Самарія, місце поховання пророка Єлисея. Це було останнє місце, де Юсуф і Джошуа провели разом день перед смертельним інцидентом, який забрав життя Юсуфа.

Джошуа залишив перехрестя, що розділяло Наблус (Сихем) через його стародавні торгові шляхи з півночі на південь та схід-захід, і пішов по Маршруту 60 («Патріарше шосе») на північ до Самарії (сучасна Себастія). Один із двоюрідних братів Юсуфа зголосився відвезти Джошуа на коротку відстань у сім миль до руїн царського міста Самарії, яке у євреїв було відоме як Шомерон («Сторожова гора»). Знак на шосе спрямовував відвідувачів до Самарії/Себасті, старої столиці північного Ізраїльського королівства. Сучасну назву Севаст отримало місто, коли Ірод Великий відбудував його і назвав на честь імператора (грецькою ім'я Августа було Севаст).

Джошуа подякував двоюрідному брату Юсуфа за поїздку до стародавнього акрополя, а потім він піднявся на ізольований 300-футовий довгастий пагорб, звідки відкривається вид на головну дорогу з півночі на південь. Довга плоска вершина на вершині мала велику кількість стародавніх руїн, включаючи те, що залишилося від храму Ваала з першого тисячоліття до нашої ери, вежі та міської стіни часів Олександра Македонського, римської базиліки, яка використовувалася як зал правосуддя та публічне місце зборів, а також кроки від храму, присвяченого імператору Августу (Себасті). Це було справжнє місто на горі в руїнах.

Джошуа пройшов повз руїни до східного краю пагорба, де стара церква хрестоносців з 12 століття нашої ери була перетворена на мечеть з двома гробницями – одна для пророка Єлисея (Єлісея), інша для Івана Хрестителя. Джошуа сів біля мечеті, найближчої до гробниці для пророка Єлисея. Полуденне сонце пригріло йому обличчя. Він заплющив очі й подумав про розмову, яку мав з Юсуфом у гробниці:

«Пам'ятаєте, коли ми прибули до Єгипту в червні, і ви назвали сонце Ра-Хепрі, коли воно виходило зі східного горизонту?» — запитав Юсуф своїм тихим голосом.

«Так, і я пам'ятаю, як ти називав це Ре, як у Рей (Ray), крапля золотого сонця», — посміхнувся Джошуа з сяючою посмішкою на обличчі.

«Ну, історія про Іллю, який піднявся на небо на вогняній колісниці, нагадує мені єгипетську історію про бога сонця Ре, який пливе по небу на своєму сонячному човні», — зауважив Юсуф, коли його очі піднялися до світла в блакитному небі.

«Я більше схильний думати про грецьку історію Геліоса на своїй сяючій колісниці, що водить своїх блискучих білих коней по небу», — жестикулював Джошуа, правою рукою проводячи в повітрі напівкруглий шлях.

«То чи означає це, що історія Єлисея продовжує подорож історії Ілли, так само, як сонце, що заходить, слідує за сонцем, що сходить?» — запитав Юсуф, кинувши похмурий погляд на Джошуа.

«Це звучить розумно, за винятком того, що єгипетський бог сонця представлений у трьох аспектах: Хепрі вранці, Ра вдень і Атум увечері», — міркував Джошуа, почухавши голову.

«Насправді, історія подорожі сонця також включає нічну подорож темним підземним світом», — додав Юсуф.

«Отже, ми маємо подвійність дня і ночі», — сказав Джошуа, продовжуючи хід думок Юсуфа.

«Я думаю, що Елісей дійсно представляє подвійну силу Сонця, коли воно проходить свій зеніт і нагріває землю», — сказав Юсуф, повертаючись до історії Елісея.

«Таким чином він у певному сенсі втілює західне сонце, яке вмирає, а потім відроджується вранці як Хепрі — Той, Хто завжди виникає з кожним новим днем», — підсумував Джошуа, коли його думка стала інтеріоризована, і він розмірковував над ідеєю народження і відродження.

У цей момент голос у внутрішньому розумі Джошуа перервав пам'ятну розмову з Юсуфом: «В історії Елісея є набагато більше, ніж просто щоденна подорож сонця по небу».

Джошуа миттєво впізнав небесну музичність голосу Біни. Його внутрішні вуха піднялися, дослухаючись до її мелодійних слів: «Історія Елісея, як і історія овсякої людини, — це багатозарова, багатовимірна історія, яку потрібно розуміти не лише з історичної чи буквальної точки зору, а й з алегоричної чи символічної точки зору. Завжди є зовнішній і внутрішній світи, космічний і особистий, фізична і духовна реальність, які потрібно враховувати, коли ви читаєте будь-яке священне писання».

На екрані коронної чакри Джошуа з'явилася небесна куля, і він розумовим оком побачив на екрані проекцію кола зірок зодіаку. Одночасно він побачив зображення людини на тлі зірок, що орає поле з 12 пов'язаними волами. Здавалося, що чоловік виконував геркулесівське завдання, переміщаючись по 12 знаках зодіаку, починаючи з Тельця-вола (або Бика). Мантия влади від бога сонця ЯХ (ЯН, Єгова) лягла на обтяжені плечі Орача, коли він прийняв на себе відповідальність свого попередника, предтечі кінця епохи Тельця.

Епоха Тельця закінчилася принесенням в жертву волів, і Орач пішов за богом сонця ЯХ (ЈАН, Єгова) до нового завдання і нового віку.

«Така космічна картина шляху Космічного Спасителя», — оголосив голос Біна, коли Джошуа продовжував спостерігати, як рухаються небесний Елі-ЯХ («Мій Бог є ЯХ») та Елі-СЕУС («Мій Бог є Спаситель»). до знака Риби (Pisces).

Перш ніж Джошуа зміг побачити, що сталося в наступні віки, космічний склеп неба зів'яв, і на екрані його розуму матеріалізувався образ погано одягненого гуру та його учня.

«Пророк Ілля та його учень Єлисей», — підголосив Джошуа, спостерігаючи, як волохатий аскет, одягнений у набедрену пов'язку, виходить зі своїм вірним слугою із, здавалося, зодіакального кола (Гілгал).

«Подорож через дванадцять знаків зодіаку — це доля кожної душі, коли вона подорожує у фізичному світі», — пояснила Біна. «Для звичайної людини доля і необхідність штовхають душу; для учня самовизначення спонукає душу». Джошуа уявив образ учня, який бере за роги бика.

Джошуа спостерігав, як рухома картина та пейзаж змінюються, коли гуру та учень мандрують курною дорогою патріархів до Бетелю («Дім Ела»). Він знав, що дорога представляє його хребет, і відчув, як теплий потік ефірної енергії спускається до його серцевого центру. Як ініціатор сил і енергій у своєму тілі, Джошуа усвідомлював, що образи, які він бачив, стимулюють певні нервові імпульси в його тілі. Коли гуру та учень подорожували далі на південь до Єрихону («запашного місця»), Джошуа відчув, як потік енергії спускається до його генеративного центру. Коли гуру та учень стояли на березі річки Йордан («стікає»), Джошуа побачив, що п'ятдесят потоків нервової енергії, як п'ятдесят потоків знання всередині нервової системи, входять у спинну річку життя. Коли гуру зняв мантию зі спини, розділив води річки і перейшов на інший бік, Джошуа відчув, як спинна енергія в його спині змінила свій потік і почала підніматися до верхівки голови. Нарешті, коли гуру піднявся на небо на вогняній колісниці, запряженій палаючими кінями, Джошуа усвідомив спіральну вогняну енергію, що рухалася вгору, як вихор, крізь його ефірний спинний мозок і виходила з фізичного тіла через маківку голови.

Бачення внутрішнього механізму рушійних вогняних сил у його ефірному тілі привело Джошуа до стану екзальтації, і він побачив себе, коли учень Єлисей кричить: «Мій батько, мій батько, колісниця Ізраїлю та його вершники.» Спалах сонячного світла просвітив розум Джошуа, коли він (як Єлисей) усвідомив, що його гуру перевищив три фізичні тіла фізичної, астральної та ефірної сфери і був перетворений у безсмертне сонячне тіло. Він став господарем власного внутрішнього зоряного всесвіту.

«Знищений вогнем», — сказав Біна, коли Єлісей підняв фізичні останки (мантію) свого господаря і кинув їх у води Йордану. «Тепер ви розумієте, чому його звать Елі-Я, бо ЈАН (Я) означає «пожираючий вогонь». Дух його вогню кундаліні буде вдвічі потужнішим у вашому житті тепер, коли ви стали свідком того, як вогняна енергія піднімається».

Джошуа більше не відчував жодних фізичних відчуттів. Його свідомість повністю поглинула життя Єлисея, сина Шафата («Судді»), ніби він сам був учнем. «Так, Ієшуа, ти є свідком попереднього втілення», — прошепотіла Біна своїм тихим ангельським голосом, використовуючи духовне ім'я Джошуа.

Ієшуа (Єлісей) увійшов у потік своєї спинномозкової річки, а потім почав повертатися по стопах свого господаря, спочатку через генеративну систему (Єрихон), де він використав алхімічну сіль землі з водами своєї кровоносної системи, щоб почати регенерацію його тіла, розуму, душі та духу. Далі він піднявся Шляхою Патріархів до серцевого центру (Бетель), де став свідком свого підйому до лисої маківної чакри його голови; він бачив повторення епохи, коли Великий Ведмідь і Маленький Ведмідь на небесах пожирали (проходили через) сорок двох дітей (поколінь).

«Тепер є цікаве зображення, два ведмеді вбивають сорок двох дітей», — прошепотіла Біна на внутрішнє вухо Джошуа. «Насправді епоха Овна, яка була відкрита Авраамом і завершена приходом Месії нового віку, просувалася через сорок два символічні покоління. Або я маю сказати сузір'я?»

Ієшуа (Єлісей) продовжував свою подорож шляхом учня, проводячи значний час у школі пророків на горі Кармель («Сад Ель» або Бога), де його вчитель Ілля заснував центр вивчення святі таємниці життя. «Ти

повернешся сюди в майбутньому втіленні», — прошепотів провідний голос. «Тут буде громада есеїв, яка прокладає шлях до приходу Месії миру».

Після того, як Ієшуа (Єлісей) закінчив навчання в школі пророків, він прибув до Самарії, столиці Північного Ізраїльського царства. Тут він став слугою Бога і людини. Його мантра стала: «Як я можу служити?» Він також став провидцем величезної глибинної реальності свідомості, де він міг бачити і чути інтуїтивно за межами царства часу і простору і сприймати Вічне Тепер. Однак його найбільший розвиток стосувався розквіту його горлової чакри і творчих слів, які звучали внутрішню мудрість, коли він говорив: «Так говорить Господь». Цей розвиток йшов рука об руку з його усвідомленням ролі, яку північний край спинного мозку, довгастий мозок (символічна Самарія, північна столиця людського тіла — розуму), відігравав у його житті, коли він став рупором божественної свідомості.

Його перше завдання в служінні людству сталося на прохання союзу трьох царів (Ізраїлю, Юди та Едома), які запитали у пророка прогноз їхньої майбутньої битви з царем Моава. Як справжній оракул, він передбачив події, що призвели до повного завоювання Моавського царства (фізичного царства) союзом ментального, душевного та емоційного царств. Однак він не передбачав того, що король Моава приніс у жертву свого старшого сина, спадкоємця його престолу, як пропозицію задобрити союз царів, які потім пішли.

Його друге завдання виникло, коли бідна вдова поскаржилася слугі людського на кредиторів, які прийшли забрати її двох синів як плату за борг. Він запитав: «Що я можу зробити для вас?» Вона сказала йому, що не хоче втрачати своїх синів. Він дізнався, що в її будинку є горщик з олією, тому він попросив її позичити порожні посудини, в які він змусив її налити нескінченний запас олії. Вона продала нафту, сплатила борги і жила з двома синами без боргів.

Третє завдання передбачало використання життєвої сили, яку Божа людина зберегла у своєму тілі для творчої мети. Одного разу, коли він прямував із Самарії на гору Кармель, «велика жінка» в маленькому селі на ім'я Шунем («два місця відпочинку») запросила його поїсти хліба з нею та її старим чоловіком. Її гостинність виявилася до нього, і він залишився в підготовленій для нього кімнаті, в якій були розміщені

ліжко, стіл, табурет і свічник. Через свого слугу Гехазі («долина зору») він дізнався, що ця жінка була бездітною. Він запитав: «Що для вас зробити?» Вона не відповіла, але чоловік зору знав, що вона зачне і народить сина. На жаль, коли дитина виросла, вона померла після того, як поскаржилася, що в його голові щось відбувається. Жінка пішла на гору Кармель, щоб розповісти чоловікові бачення про свого сина. Він поклав свій жезл життя на дитину, а потім поклав своє тіло на сина і вдихнув подих життя йому в рот. Життєва сила з серця майстра влилася в сім життєвих центрів дитини і зарядила тіло енергією. Дитина повернулася до життя і чхнула сім разів.

«Чи розумієте ви значення завдань, які ви взяли на себе до цього часу?» — прошепотів тихий малий голос Біна у свідомість Іешуа.

«Я думаю, що так», — відповів Іешуа, налаштувавшись на внутрішній діалог, який він вів зі своїм керівним розумом Біна. «У першому завданні господар фізичного тіла вирівнює себе зі своїм розумовим, емоційним і духовним тілами і координує їх об'єднану діяльність, щоб підпорядкувати фізичне вищій цілі. Однак я не передбачав необхідності жертвувати еґо, первістка».

«Це завжди найважчий урок для учня-початківця і найважче завдання для виконання», — тренував Біна.

«Друге завдання вчить вимогу підтримувати запас регенеруючого масла в хребті завжди повним, щоб підтримувати енергетичні центри повністю енергійними, а подвійні потоки, Іда та Пінгала, енергійно активними», — сказав Іешуа, який усвідомив предметні уроки як він розглянув їхній вплив на його життя. «І третє завдання демонструє оволодіння життєвими силами в штабі спинномозкової енергії, яка пробуджує життя в жіночому полюсі мозку, гіпофізі, і народжує сина — шишковидної залози. Атрофований епіфіз має бути повернутий до життя енергією співробітників семи центрів».

— Добре, — із захопленням зауважив Біна. «Якщо ви хочете побачити велику жінку в історії з космічної точки зору, ви можете уявити Діву, матір-діву, яка народжує сонячну дитину».

Іешуа повернувся до свого медитативного кола свідомості і замислився над трудомістким обертанням колеса життя. Мантра «Хто витерпить до

кінця, той буде звільнений» звучала як спів у його розумі, коли він знову приклав руку до плуга.

Четвертим завданням, яке мав виконати Ієшуа (Єлісей), було перетворення отруйної їжі в їстівну їжу для своїх посвячених (синів пророків) і примноження двадцяти хлібів, щоб нагодувати сотню людей. Перетворення зла (або негативу) в добро (або позитив) було ознакою володіння полярністю, подвійними силами життя. Розмноження їжі з великою кількістю запасу продемонструвало майстерність над матерією та здатність маніпулювати космічною енергією для отримання бажаного результату.

Коли кожне нове завдання постало перед свідомістю Ієшуа (Єлісея), у його свідомості спалахнуло усвідомлення прогресу на шляху. Спостерігаючи, як Нааман, капітан армії, сім разів занурювався в Йордан, щоб очистити себе від прокази, він зрозумів необхідність очищення всіх семи центрів нервової системи в хребті. Коли посвячений втратив голівку сокири в Йордані під час рубання дерев'яної балки, майстер продемонстрував, як дістати залізо і змусити його спливати на вершину, таким чином навчаючи посвяченого уроку сублімації енергії спинномозкової рідини в крижовому відділі центр на дні спинномозкової річки і змушуючи метал (енергію) підніматися до верху (поверхня голови).

Сьоме завдання привело Ієшуа (Єлісея) до розуміння всюдисущих і всезнаючих аспектів надсвідомості провидця, який розумів остаточну реальність як вібрації світла і звуку. Таким чином, коли сирійський цар задумав напасти на землю Ізраїлю, Єлісей підхопив звукові вібрації, що виходили з табору царя, і попередив ізраїльського царя. Коли сирійський цар послав армію колісниць і воїнів, щоб схопити провидця, Єлісей показав своєму слугі феноменальну ефірну армію вогняних колісниць, що оточують і захищають їх. Як майстер тонких законів, які діють за грою світлотіні в розумовій проекції світла і тіні, Єлісей продемонстрував ілюзорний аспект фізичної реальності, зробивши ворожу армію сліпою, коли він привів їх до царя Ізраїлю, а потім він відкрили очі, коли їх захопили. Як майстер-маг, він сказав царю Ізраїлю нагодувати полонених і відпустити їх додому, і таким чином він продемонстрував повний контроль над феноменальним світом світла і звуку.

Коли в провидця розвивалося око душі, він міг уявити час достатку посеред голоду. Його розумом було показано смерть одного короля і зловне правління наступника. Як оракул розумної свідомості за лаштунками людської драми, він організував помазання царя, Єгу («Це Він»), який зруйнував дім царя Ахава в драматичну кармічну відплату за поклоніння Ваалу и криваві вбивства Ахавом пророків. Таким чином, Єлисей зміг завершити завдання, яке розпочав його гуру Ілля, і він завершив залишки Епохи Тельця, епохи Бика (Ваала).

На смертному одрі Єлисей передрік часткову перемогу ізраїльського царя над його ворогом. Цар Йоаш («кого підтримує Я») поклав руку на лук і, як Стрілець-лучник, випустив стрілу визволення на схід. Тоді цар спостерігав, як божественний вогонь у хребті Єлисея піднімався, наче вогняна колісниця, перехрещувався біля основи черепа й піднімався через маківку голови. Цар закричав: «Мій батько, мій батько, колісниця Ізраїля та його вершники».

Джошуа відчув, як вогонь у його хребті піднявся до голови й осяяв його розум світлом. Ефірний вогонь утворив всеохоплюючу мантийну тканину зоряного простору на куполі його черепа, і він побачив, як сонячна істота на колісниці піднялася до зеніту, а потім спустилася нижче океану свідомості в його далекому розумі. У його внутрішньому вусі пролунала думка: «Мій батько, мій батько, колісниця Ізраїлю та його вершники».

«Царство Небесне всередині вас», — сповіщала ангельський голос Біна. «Те, як ви бачили, як дух Єлисея відходить, є також способом, яким він повернеться».

Один останній образ спалахнув на екрані розуму Джошуа, коли він почав відчувати повернення фізичної свідомості: мертвого опустили до гробу Єлисея, а коли мертвий доторкнувся до кісток святого, він ожив і прийшов назад до життя.

«Це було дванадцяте й останнє завдання великого провидця», — пояснила Біна. «Як і святий Іван від Хреста, його фізичне тіло зазнало повної алхімічної регенерації і стало нетлінним. У тілі, яке з'єдналося з невидимим, вічним вогнем Єдиного Всесвітнього Духу, не відбувається фізичного розпаду чи руйнування тканин».

Джошуа відкрив свої фізичні очі й подивився на небо. Сонце почало спускатися до Середземного моря.

«Перед тобою стоїть велике завдання», — сказала Біна. Джошуа відчув опуклість у центрі свого чола, і воно почало пульсувати з інтенсивною швидкістю. Він знову заплющив свої фізичні очі й зосередився на одному оці у своїй свідомості. У його свідомості матеріалізувався образ бородатого старого в чорному костюмі та чорному капелюсі. «Ви поїдете в Єрусалим і зустрінете старого рабина біля Стіни Плачу».

— Ісаак, — озвучив Джошуа, коли раптом упізнав старого рабина, який показав йому каплицю Адама в церкві Гробу Господнього.

Наступного дня Ісус Навин рано вранці прибув до Західної («Стіни плачу») в Єрусалимі. Він подивився на стіну з величезних вапнякових блоків, які були складені близько 18 метрів заввишки. Стіна була останньою решткою однієї з чотирьох підірваних стін Другого Храму, який був побудований Іродом Великим, а потім зруйнований римлянами в 70 році нашої ери. Стіна була священною для єврейського народу, бо стояла як тривалий пам'ятник скелі їхньої незнищеної віри. Джошуа спостерігав, як паломники Вічного прийшли поклонитися до священної святині символічної Скелі всієї Вічності. Його очі розглядали ряд тіл, що схилилися й жестикулювали перед великими шарами каменю. Він спеціально шукав фігуру Ісаака, єврейського рабина, який подружився з ним під час його першого візиту до Старого міста Єрусалиму.

Джошуа незабаром помітив бородатого рабина середнього розміру в його чорному костюмі та чорному капелюсі, який швидким кроком крокує Західна Стіна Плача до стіни, відомої єврейським народам як Котел ха-Маараві (Стіна Плачу). Джошуа зробив крок уперед, а потім завагався. Він подумав, що, можливо, цього разу не варто переривати молитви рабина, як уперше зустрів блакитноокого рабина. Натомість він спостерігав, як рабин підійшов до стіни. Він помітив погляд рабина в його бік. На якусь частку секунди Джошуа уявив, що рабин знає, що він там і чекає, щоб поговорити з ним. Наступної миті він побачив, як рабин простягнув правою рукою до кишені костюма й витягнув аркуш паперу. Рабин поклав квітлах (написану молитву або послання) у щілину між каменями в Стіні, а потім почав вимовляти свою молитву: «Шема Ізраїл: Адонай Елохейну, Адонай Ехад (Слухай, Ізраїлю: Вічний наш Бог, Вічне Едине)».

Джошуа раптом потягнуло підійти до Стіни. Підійшовши ближче, він почув співи й молитви, які піднімалися на кам'яну поверхню й рикошетували від стіни до площі. Він також чув, як цвірінькають птахи з тріщин і прихованих просторів далі на стіні. Суміш звуків вібрвала в голові Джошуа, коли він наближався до двадцяти чотирьох кам'яних шарів, з яких складалася видима стіна; інших шарів під землею він не бачив. Він думав, що вібрації минулих віків лунали з кам'яної огорожі, і він чув хід історії, від загибелі та вигнання стародавнього народу до відродження нації. Він чув своїм внутрішнім вухом звуки війни та тиші миру, звуки галасливої діяльності та вічну паузу, щоб налаштуватися на божественну присутність. Він зупинився на відстані чутності від молитви рабина, яку Джошуа слухав із повагою та відданістю: «Барух Ата, Адонай, Елохейну мелех хаолам (Ми славимо Тебе, Вічний Боже, повелитель Всесвіту)».

Джошуа відчув внутрішній молитовний проєкт від його серця до Стіни, яка стала як духовна приймальна станція для думок і молитов, спрямованих до центру духовності, який був закладений у каркас. Рабин відчув присутність Джошуа поруч із собою, і він обернувся, щоб поглянути через праве плече на юнака за два кроки позаду нього. Рабин засунув руку в ліву кишеню, витяг звичайну чорну ярмулку (тюбетейку) з внутрішньою білою підкладкою і передав Джошуа, сказавши: «Ти будеш носити цю кипу, якщо збираєшся молитися в Котелі.»

Джошуа поклав ярмулку на маківку, заплющив очі й повільно прочитав молитву Шема, якої навчила його мати-єврейка: «Ше-ма Йіс-ра-ейл: А-до-най Е-ло-хей-ну, А-до-най Е-хад! Вэ-а-хар-та эйт А-до-най Е-ло-хей-ха ве-хол ле-ва-ве-ха, у-ве-хол наф-ше-ха у-ве-хол мэ-о- де-ча.» (Послухай, Ізраїлю: Вічний Бог наш, Вічний Єдиний! Люби Вічного, Бога свого, всім своїм серцем, всім своїм розумом і всією істотою)». Джошуа відчув безпосередню близькість до чогось священного, Вищої Реальності, відчуваючи, як молитва з його серця піднімається крізь Стіну і піднімається до небес.

Коли Джошуа закінчив свою молитву і відкрив очі, він побачив рабина, який пильно дивився на нього усміхненими очима. Рабин показав Джошуа слідувати за ним до частини площі, де вони могли б поговорити.

«Я не знав, що ти знаєш іврит», — сказав Ісаак, щойно вони відійшли вбік і відійшли від Стіни (Котел).

«Моя єврейська мати навчила мене молитися Шема», — сказав Джошуа, маючи на увазі визнання віри в Єдиного Бога.

— Отже, у вас єврейська спадщина, — гордо зауважив Ісаак.

«Але мій батько — американський християнин», — розкрив Джошуа.

— Отже, ви змішаної спадщини, — сказав Ісаак, з легким переломом голосу, що показує розчарування.

— Чи можу я запитати вас, що це за папірець, який ви поклали в щілину стіни? — запитав Джошуа з цікавості, а також як засіб відволікти розмову від свого двокультурного походження.

«Це квітлах, який я приношу до Котеля щоранку», — відповів Ісаак, використовуючи єврейське слово для написаних молитв. «Це нагадування світу про квітлах, який лідер християнського світу приніс до цього Котеля, благаючи у Бога прощення за несправедливості, скоєні в ім'я релігії».

«Ви говорите про візит Папи до Єрусалиму?» — запитав Джошуа, згадуючи візит Папи Івана Павла II до Святої Землі.

— Так, — рішуче запевнив Ісаак. «Ось, я хочу, щоб ви прочитали, що він написав». Ісаак дістав з правої кишені костюма аркуш паперу й подав його Джошуа. «Я завжди ношу зайву копію в кишені».

Джошуа розгорнув квітлах і прочитав те, що Папа Іван Павло II написав і розмістив біля Західної стіни в неділю, 26 березня, під час Великого Ювілейного року, щоб увесь світ побачив: «Боже батьків наших, Ти вибрав Авраама і його нащадків, щоб принести твоє Ім'я народам: Ми глибоко засмучені поведінкою тих, хто впродовж історії завдав страждань цих ваших дітей, і, просячи у вас прощення, ми хочемо взяти на себе зобов'язання справжнього братерства з народом Угоди».

Джошуа закінчив читати квітлах і був готовий віддати його Ісааку, але рабин сказав йому: «Зберігай його. Зберігайте це як нагадування собі та

кожному, хто забуває Єдиного Вічного Бога, якого нащадки Авраама відкрили народам світу».

«І ви щоранку приносите цей самий квітлеч до Стіни?» — запитав недовірливий Джошуа.

«Щранку, поки я не покину цей світ і не піду в той світ», — стверджував Ісаак.

«Я хочу задати вам ще одне запитання», — сказав Джошуа, раптом згадавши щось, що було в нього на думці з моменту, коли він побачив, що Ісаак дивиться на нього, коли він наближався до Стіни. — Ти знав, що я буду тут сьогодні вранці?

— Так, — зізнався Ісаак. «З дитинства мій батько вчив мене слухати провідний божественний голос у моїй нешамі, моїй душі. Минулої ночі я почув голос, який велів мене зустрітися з тобою сьогодні вранці. Тому я привіз для вас ярмулку. Я знав, що тобі знадобиться головне покриття».

«Я теж почув внутрішній голос, який направив мене до вас», — розкрив Джошуа.

— Я знаю, — коротко сказав Ісаак.

«Знаєш, я думаю, що я також повинен написати молитву на квітлах і помістити її в стіну», — сказав Джошуа, розкриваючи таємне бажання, яке палало в його серці.

«Зробіть це молитвою, яка викличе розуміння між релігійними точками зору», — порадив Ісаак. «Можливо, з вашою двокультурною спадщиною, ваше бачення охопить усі монотеїстичні релігії, подібно до цієї Стіни, яка охоплює і підтримує Храмову гору. І, можливо, Той, Хто стоїть за нашою Стіною, почує і відповість на вашу молитву».

Джошуа дістав ручку, вирвав зі свого маленького кишенькового блокнота аркуш чистого паперу й почав писати молитву й послання: «Нехай на землі реалізуються Батьківство Бога і Братство Людей». Джошуа якраз збирався перекреслити речення й написати політично коректне твердження, думаючи, що слова, орієнтовані на чоловіків, можуть образити чутливість тих, хто вірить у рівність статей як на землі,

так і на небі. Тому він написав друге речення, щоб охопити все людство: «Нехай Єдиний Дух Життя, що живе в Усіх, реалізується на землі. І нехай ми всі живемо в Мирі».

«Отже, — почав Ісаак, побачивши, що Джошуа склав аркуш паперу й поклав його до кишені, — я хотів би поставити вам запитання. У якого Месію ви виховувалися, віруючи, єврейського чи християнського?»

Джошуа подивився на серйозний вираз блакитних очей Ісаака. «Християнський Месія», — зізнався він після хвилини вагання. «Хоча, після років особистих роздумів і досліджень, а також після ретельного пошуку власної душі, я вірю, що обидва Месії представляють пошуки людства ідеального визволителя чи викупителя, досконалої людини. І обидві релігії чекають на прибуття цієї богоподібної людини у плоті».

«У нашій єврейській історії було багато невдах Месій», — похмуро сказав Ісаак. «Очікується, що Мошіах, або Помазаник, як ми його називаємо, буде царем, який виникне з дому царя Давида і відновить єврейський народ на його батьківщині та правитиме в епоху всесвітнього миру. Мошіах відновить Закон Єдиного Бога. Але перш за все, Мошіах відбудує Єрусалимський Храм». Ісаак з тугою подивився на Стіну Плачу і уявляв відновлений Храм на Храмовій горі за Стіною з реконструйованим Свята Святих, куди зійде Божественна Присутність.

Розум Ісаака занурився в медитативну тишу. Джошуа дивився на ту саму стіну й розмірковував про сумну історію ненависті й переслідувань, які єврейський народ зазнав через християнську нетерпимість. Його розум намагався раціоналізувати вчення, яких навчав його батько, як переконання істинно віруючого в християнського Спасителя, але він не міг забути постійного застереження матері ніколи не забувати його єврейське коріння та віру в Єдиного Бога як справжній Спаситель. Він не міг примирити дві точки зору, оскільки на поверхні це були дві абсолютно різні системи переконань, кожна з яких претендувала на виняткову перевагу для себе. І все ж, по суті, він міркував, що обидва були дійсними шляхами до Бога.

«Чи знаєте ви, чому єврейський народ вважає християнського Месію невдалою Месією?» — запитав Ісаак, коли його розум і увагу повернулися до Джошуа. Джошуа знову подивився в скорботні очі Ісаака і відчув, як душа рабина відкривається йому. «Він не вигнав

гнобителів, римлян, із землі, і він відвернув людей від дотримання законів Тори; і на довершення до всього, замість того, щоб розпочати панування миру, настало панування терору, щоб остаточно знищити Храм. Крім того, у талмудській версії він відомий під ім'ям Єшу бен Пандера, батько якого був римським солдатом, тоді як у християнській версії він відомий як Ієшу ха-Ноцрі (назарянин), який належав до Ессейської громади. О, клаптик історій, які були сфабриковані, щоб звинуватити єврейський народ у його передбачуваній смерті, замість того, щоб визнати винною Римську імперію».

«Уявна смерть?» — перервав його Джошуа, брови якого були насуплені допитливим поглядом.

«Ви не знайомі з історією Ессеїв про розп'яття та подальшу реанімацію назарянина?» — недовірливо запитав Ісаак. Джошуа похитав головою. «За їхньою версією, Ієшу був реформатором, який хотів усунути жертвоприношення тварин у храмі, як Ессеї, і він був цілителем, який ходив по сільській місцевості, творячи добро. Він не був фанатиком, що воював проти римської влади, чи фальшивим месією за зразком Юди Галілейського, Тевди чи неназваного єгиптянина, про якого пише єврейський історик Йосип Флавій. Він був більше схожий на мандрівного вчителя. Одні кажуть, що він був готовий стати мучеником за свою віру, а інші кажуть, що він охоче віддав себе як жертвоне ягня римлянам, щоб вони залишили єврейський народ у спокої. Інша версія говорить, що сталася плутанина з якимось Ісусом Вараввой, чие ім'я Вар-Авбас означає син батька, і відпустили не ту людину. У будь-якому випадку, з такою кількістю імен Ісуса, і фальшивих месій, і повстанців чи фанатиків, які борються з римлянами, неодмінно виникло багато плутанини з історіями про розп'яття. Ви повинні пам'ятати, що римляни в ті часи розпинали сотні євреїв. Що ж, в історії з ессеями друзі назарянина рятують його, домагаючись, щоб римський правитель дозволив їм зняти неприємне тіло з хреста і помістити його в спеціальну садову гробницю, де вони могли б його оживити. Ви, напевно, чули, що ессеї носили довгі білі шати. Що ж, це були ангелоподібні чоловіки, які приносили цілющі трави та мазі, щоб реанімувати тіло та врятувати назарянина від смерті. Ессеї сказали учням і друзям Назарянина, що він зустрінеться з ними в Галілеї. Це суть історії. Я не буду розкривати іншу версію, яку я чув, про якогось Симона Кириная, який був справжньою особою, яка не тільки несла хрест страти, а й була розп'ятою на цьому сумнозвісному хресті. Я також не буду намагатися ввести вас в оману з

апокрифом, який було знайдено, де християнський Спаситель говорить своєму учневі Івану, що він не є тілом на хресті».

Розум Джошуа обертався і спантеличував натиском перехресних образів. У вухах лунав дзвіночок. Він подивився на Стіну і відчув, що змушений підійти до неї й доторкнутися до неї. Його тягнуло до нього, як метал до магніту. Він почав повертатися до місця біля Стіни, де він прочитав молитву Шема. Коли він наближався до Стіни, звук у його голові та навколо нього перетворився на кресендо громових звуків, наче хвилі океану, що розбиваються на вулканічні скелі. Він потягнувся до квітлаха в кишені й поклав написану молитву в щілину між двома великими вапняковими брилами. У своїй свідомості він бачив повідомлення, яке передається через Стіну Вічному За Стіною і Над Стіною. Він підголосив слова: «Нехай Єдиний Дух Життя, що живе у Усіх, реалізується на землі, і нехай ми всі живемо в Мирі». Потім він простягнув долоні обох рук і поклав їх на гладку поверхню Стіни.

Джошуа заплющив очі, і в його свідомості матеріалізувався образ людини з благородним обличчям. Голова чоловіка була вкрита хвилястим каштановим (як колір землі) волоссям, яке спускалося по плечах і розділялося посередині голови на назаретський проділ. Темна борода і вуса прикрашали нижню частину його обличчя. З обличчя та яскравих карих очей сяяла милосердна посмішка. «Ієшуа Назарянин», — сповістив внутрішній голос Біни в ту саму мить, коли в свідомості Джошуа спало, кого він бачить. Напівпрозоре обличчя Назарянина відкривало панораму далеких часів, і Джошуа побачив маленького хлопчика, який виховується в громаді есеїв біля моря на горі Кармель. Був старший хлопчик із активним хлопцем, і Джошуа почув голос Біни, який м'яко сказав: «Йоханан та Ієшуа». Коли хлопці стали підлітками, їхні шляхи розділилися: Йоханан відправився в пустелю Іудеї і жив у аскетичній громаді, а Ієшуа залишив дім і поїхав з караваном до Індії. Жоден із хлопців не хотів одружуватися і оживати.

Джошуа продовжував спостерігати за мінливим обличчям часу крізь спокійне чисте, схоже на воду, обличчя Назарянина, яке стало повністю прозорим і показало дорослого чоловіка, який приходить до річки Йордан. Джошуа відчув потужне тепло по всій довжині свого спинного мозку. Він спостерігав, як дорослий Ієшуа наближається до аскета Йоханана – їхні шляхи знову перетнулися. Джошуа відчув, як потік енергії біля основи черепа виривається через довгастих мозок, як річка,

що впадає в гирло, де вона зливається з морем. Коли двоє чоловіків увійшли в потік, Джошуа почув, як з хмар спустився вихор, а всередині вихору з'явилася золота колісниця. Здавалося, що вінець голови Джошуа відкривається в області джерельця, під центром внутрішньої білої підкладки ярмолки, і крізь м'який перетинчастий отвір протікає потік золотистого світла. Золота колісниця спустилася на голову Іешуа, і Йоханан вигукнув: «Мій батько, мій батько, колісниця Ізраїлю та його вершники». Вогняний потік енергії пройшов через череп Джошуа, освітлюючи його творчим світлом і розумом всевітнього розуму, а потім пройшов через сім центрів спинного мозку, несучи світло й енергію до всього тіла.

«Гуру і учень возз'єдналися», — м'яко промовив внутрішній голос Біна. Джошуа зрозумів, що вона мала на увазі Іллю та його учня Єлисея. У той момент усвідомлення Джошуа побачив, як розум і свідомість Іешуа Назарянина злилися з його розумом і свідомістю, і стіна поділу зникла, а також образ блискучого обличчя. «Ти не тіло, яке вмирає і минає, ані відчуття тілесної свідомості», — вказував Біна, коли Джошуа більше не відчував жодних тілесних відчуттів. «Ви також не ті ментальні ідеї та образи, які викликають появу астральної та фізичної свідомості. Ви, по суті, безсмертна душа».

Останній образ просвітив розум Джошуа, коли він злився з величезною свідомістю Іешуа Назарянина, немов крапля води, яка стала єдиною з океаном: нескінченний Хрест Світла, промені якого поширювалися до чотирьох кутів зоряного неба. Усередині цього Хреста Світла в одну мить, як спалах Вічної секунди, Джошуа побачив, як потік світлової свідомості відкриває таємницю безсмертного тіла, перехрещеного на смертному хресті матерії: На чолі величного Рапорту була свідомою іскрою вічного вогню, яка виходила з невидимого джерела і проектувала себе на колесо існування, занурюючись у елементи вогонь-вода-повітря-земля та формуючи їх через розум і бажання у фізичне тіло який народився-жив-помер і повертався до свого джерела в повторюваному циклі, поки одного дня свідомо іскра не прокинулася з нескінченного циклу і не зрозуміла, що може перевернути весь процес, свідомо побудувавши міст між світом приходу в- існування або матерія в природі і світ появи або дух-джерела в храмі свого внутрішнього буття шляхом заміни або трансформації клітин або будівельних блоків смертного фізичного тіла ефірними безсмертними клітинами світлова енергія від джерела та об'єднання чоловічого аспекту духу з жіночим аспектом

природи в первісну іскру її притаманного безсмертного Я, яка більше не буде підпорядкована нескінченному циклу народжень і перероджень, але може подорожувати у своєму свідомому відродженому безсмертному тіло через існування або буття за свідомим вибором, кажучи, що я встану і повернуся до дому мого Батька — Джерела всього життя.

Коли образ Хреста Світла згас, і залишився лише відбиток його недавнього блиску, Джошуа прийняв свідоме рішення і відключив свою свідомість від тілесного усвідомлення, подумки підтвердивши вказівки, які дав йому Біна: він підтвердив свою незалежність від твердого фізичного тіла, рідких відчуттів і почуттів астрального тіла і пароподібних ментальних ідей каузального тіла. Він уявив, як розриває завісу між своїм смертним тілом і безсмертною душею. Він спроектував свою свідомість за межі обмежень своїх тіл і вийшов за стіну обмежень. Він проткнув зірку шишковидної залози священним списом свого зосередженого розуму, і він випив із чаші святого граалю гіпофіза, наповнюючи себе нескінченим світлом і життям. Він знав, що він безсмертна душа.

«Ти перейшов за межі образу до Джерела», — заспокійливо воркував голубиний голос Біна. «Образи у вашій свідомості можуть служити вікнами чи дверима до Вічного Джерела, але завжди пам'ятайте, що вони не є Джерелом».

Тепер Джошуа знав, що йому не потрібно бачити образ Назарянина, щоб з'єднатися з Єдністю Духа Життя. Він знав, що його свідомість має ту саму сутність, що й свідомість Назарянина, свідомість, яка була присутня у всьому, що існувало, у кожній клітинці й атомі величезного тіла Всесвіту, що розширюється. «Я з тобою завжди, аж до кінця всіх віків», — звучали слова аватарської свідомості.

Джошуа знадобилося кілька хвилин, щоб звільнити руки від потужних вібрацій, які пульсували від Стіни в його тіло, розум і душу. Коли він нарешті відірвав руки від Стіни й розплющив очі, то побачив, що Ісаак стоїть поруч із ним, прикріпивши обидві руки до Стіни.

— Ісаак, — прошепотів Джошуа, намагаючись привернути увагу рабина, щоб той міг розповісти йому, що він бачив. Ісаак опустив руки від Стіни

й повернув голову обличчям до Джошуа. «Ісаак, я знаю, як він відбудував храм! Я знаю, як він став безсмертним!»

Ісаак подивився на Джошуа зі сльозами, які текли по його обличчю. «Я знаю», — сказав Ісаак, коли сльози продовжували котитися по його обличчю та в сиву бороду. «Я також бачив короля Мошіаха. Я бачив, як він відновив наш храм в Єрусалимі і приніс мир у світ».

-----XXXXXXXX-----

Очі Павла продовжували дивитися на обличчя Баннуса, чиї пронизливі очі намагалися проникнути в глибину його душі.

"Що ви бачили?" — запитав Баннус, його цікавість викликала високі очікування.

«Ти віриш у воскресіння мертвих?» — запитав Павло, підвівшись, водночас відкинувши вбік витканий з кори халат, що закривав його тіло. Внутрішнє світло печери, в якій сиділи майстер і учень, освітлювало світанне світло.

«Ви маєте на увазі воскресіння з мертвих у цьому житті чи в майбутньому?» — запитав проникливий розум Баннуса.

"Яка різниця?" — запитав Павло, чий розум намагався збагнути таємниці життя і смерті.

«Підстати з темряви нашого мертвого смертного тіла в цьому житті і піднятися до світла нашого безсмертного тіла — це одне значення», — пояснив Баннус у своїй лаконічній манері. «Інше значення полягає в тому, коли душа повертається на землю через переродження в інше тіло, як вчили такі великі майстри, як Піфагор».

«Те, що я бачив, відноситься до другої категорії», — міркував Пол, візуалізуючи свій досвід майбутнього життя. «Я жив життям Еліша бен Абуї. Римляни щойно зруйнували храм, і . . .».

«Зруйнували храм!?» — перебив Баннус. «Ви впевнені, що бачили це?»

«Так, не залишилося каменя на камені», — сумно зауважив Павло. «Новий месія на ім'я Бар Кохба з'явився на сцені, щоб визволити наш народ від гніту римлян».

«Підстати з темряви нашого мертвого смертного тіла в цьому житті і піднятися до світла нашого безсмертного тіла — це одне значення», — пояснив Баннус у своїй лаконічній манері. «Інше значення полягає в тому, коли душа повертається на землю через переродження в інше тіло, як вчили такі великі майстри, як Піфагор».

«Те, що я бачив, відноситься до другої категорії», — міркував Павло, візуалізуючи свій досвід майбутнього життя. «Я жив життям Еліша бен Абуї. Римляни щойно зруйнували храм, і . . .».

«Зруйнували храм!?» — перебив Баннус. «Ви впевнені, що бачили це?»

«Так, не залишилося каменя на камені», — сумно зауважив Павло. «Новий месія на ім'я Бар Кохба з'явився на сцені, щоб визволити наш народ від гніту римлян».

«Новий месія!?» — вигукнув Баннус. Він підскачів і збуджено вибіг із печери, перш ніж Павло встиг сказати йому, що три з половиною роки повстання під проводом доблесної «зірки», як називали Симона Бар Кохбу, закінчиться повною поразкою для євреїв нація. Імператор Адріан перетворив Єрусалим на язичницьке місто під назвою Елія Капітоліна і побудує на Храмовій горі храм, присвячений Юпітеру (царю богів), Юноні (цариці богів) і Мінерві (богині мудрості). І назву країни буде змінено з Юдеї на Палестину.

«Елайджа!» — закричав Баннус крізь зведені в чашечку руки у формі мегафона, щоб спроецювати звук крізь ефірні хвилі. «Елайджа!» Передані звуки супроводжувалися ментальною передачею від розуму Баннуса до приймача Елайджагу. Коли Павло вийшов з печери, він побачив Баннуса, який підняв руки з витягнутими долонями в напрямку Ейн Фешки. Павло не був упевнений, але він подумав, що майстер посилає Елайджагу щирі вібрації через увігнуту долоню та кінчики пальців, схожі на антену. Здавалося, піднесений погляд обличчя

Баннуса спілкувався за допомогою ментальної телепатії з розумом Елайджа, а внутрішній розумовий апарат передавав і приймав слухові звуки та візуальні образи.

«Баннус!» — гукнув Елайджа з вершини пагорба, звідки відкривався вид на печеру. Баннус і Павло одночасно обернулися, щоб побачити величне видовище есейського майстра в білому одязі з променями ранкового сонця прямо над його головою.

«Як, за Бога!?» — здивувався вголос Павло. Видовище Елайджа, що стоїть на вершині пагорба, оточене ореолом сонця, було надто сліпучим, щоб Павло міг його дивитися.

— Хіба я вам не казав, що він приходить і йде, коли і куди йому заманеться? — рішуче заявив Баннус. «Цього разу я подзвонив, і він відповів, на щастя».

«Підніміться на вершину гори!» — скомандував Елайджа невиразним голосом.

Павло і Баннус квапливими кроками кинулися на вершину пагорба. Вони не хотіли змушувати господаря чекати.

«Тепер скажи мені», — сказав Елайджа лагіднішим тоном, коли трійка сіла, схрестивши ноги, на сухі травинки. «Чому мене покликали назад у це місце?»

Баннус вибачливим тоном пояснив терміновість справи, а Павло наповнив найважливішими деталями знищення храму та спустошення Єрусалиму римлянами, які він передбачав. Елайджа довго сидів тихо, дивлячись на свою улюблену землю за Йорданом і розмірковуючи про історію свого народу.

«Наше життя у вигнанні — це наше життя у тілі тілесного існування, а наше повернення на батьківщину — це наше повернення до життя в душі небесного існування», — споглядально сказав Елайджа.

«Те, що я бачив, обов'язково станеться?» — стурбовано запитав Павло. У його свідомості з'явилося відчуття відчаю, наче маленька темна

хмаринка, і він відчував, ніби він був причиною майбутньої загибелі землі.

«Те, що ви бачили, було справжнім баченням і відкриттям того, що має статися для вас і для нашого народу», — прямо відповів Елайджа (Іллягу). «Колесо життя обертається для всіх нас, і Вічний направляє, де на колесі ми маємо бути, щоб виконати грандіозний задум віків. Колесо обертається поступово вгору, так що те, що було колись, буде знову, але з умовою зміни фізичних смертних форм. Відтепер, хоч наш народ буде розсіяний або відправлений у вигнання, він у свій час повернеться на нашу батьківщину». Іллягу мав на увазі діаспору, розсіяння єврейського народу за межами їхньої традиційної батьківщини.

«Чи можна щось зробити, щоб запобігти випробуванням і стражданням, які спіткають наш народ, і зберегти їх разом у Законі нашого Бога?» — запитав Баннус із почуттям невідкладності.

Іллягу кілька хвилин розмірковував над запитанням, перш ніж відповісти: «Історія нашого народу, як і решта страждаючого людства, має пройти крізь різноманітні пустелі життя та різноманітні ландшафти багатьох віків. Імен і облич Вічного багато. Проте Закон Всевишнього має бути збережений. Ми є народом вічного Завіту, який вічно перебуває в Божому розумі протягом тисяч поколінь. Я вірю, що у мене є план, який врятує наш народ від асиміляції в іноземних релігіях, особливо від ревних месіанських сект, які продовжують проростати серед нас».

«Ви маєте на увазі ревнителів, які повстали проти римської окупації нашої землі з часів Юди з Галілеї?» — запитав Баннус, який був знайомий з новою політико-філософською сектою, яка закликала людей скинути ярмо рабства римських податків і боротися за свободу та національну незалежність.

«Вже минуло тридцять років відтоді, як цей негідник спритно приєднався до релігійних фарисеїв, щоб проголосити царство Ізраїлю, яким правив лише Бог», — розповідав Іллягу. «Він хотів силою принести Царство Боже із собою як Месією-Царем, але його жорстокий бунт призвів лише до його власної насильницької смерті».

«То який твій план?» — нетерпляче запитав Павло.

«Що ж, Шауле, цей план вимагатиме вашої щирої допомоги, вашої повної відданості та вашої непохитної вірності, навіть до смерті», — урочисто сказав Елайджа.

«Ви будете зняряддям божественної справедливості. Ви перевернете месіанські секти в потік язичників, щоб зберегти єврейське походження в чистоті».

Обличчя Павла стало попелястим при згадці слова смерть. Він згадав своє випробування в пустелі, коли зіткнувся з жахливим привидом смерті. Він думав, чи здатний він померти за якусь справу. Тепер він мав вирішити, чи готовий він покласти своє життя на вівтар мученицької смерті.

«Я бачу, що він боїться жала смерті», — прокоментував Ілляку Баннусу, коли помітив, що Павло стоїть твердий, як камінь. — Його посвятили в маленьку смерть?

«Так, він завершив смерть, яка веде до знання про відродження», — пояснив Баннус. «Ось як він бачив руйнування Храму. Але він не пройшов ритуал, коли його розп'ятають для світу і відроджуються до усвідомлення безсмертного тіла. »

«Отже, йому ще належить знищити ворога, званого смертю», — підтвердив Іллягу, який зрозумів, що йому потрібно переконатися, що Павло готовий убити смертного. — Шаул, пам'ятаєш, коли я спочатку прийняв тебе на випробувальній основі до нашої спільноти? Павло кивнув головою. «І пам'ятаєте, як я погодився допомогти вам у твоїх пошуках стати учнем Баннуса?» Павло знову кивнув головою. «Ну, тепер ви повинні вирішити, чи готові ви до останнього кроку у вашому посвяченні в наше братство».

«Сину, — вставив Баннус, поклавши руку на плече Павла, щоб запевнити його в керівництві майстра, — я проведу тебе через весь ритуал з допомогою Іллягу. Поки що ви працювали над власним духовним відродженням з дисципліною та наполегливістю. Тобі було одкровення подорожі душі на вічному великому колесі життя. Вашим

наступним одкровенням буде ваше безсмертне тіло. Тоді ти зрозумієш, що тобі нема чого боятися, бо ти ніколи не можеш померти».

Ці обнадійливі слова викликали у Павла сльози. Він був готовий ступити в безмежне невідоме, бо вже знав, що життя безперервне.

«Я готовий померти для старої людини, свого смертного, і народитися заново для нової людини», — говорив Павло своїм захликаним від сліз голосом. «Я готовий померти в Єрусалимі, якщо буде потрібно». Він говорив із загостреним відчуттям передбачуваної долі.

«За звичаєм пройти семиденне очищення, перш ніж піддати тіло триденному випробуванню», — вказував Іллягу. «Баннус підготує вас. Я повернуся через сім днів».

Не сказавши більше ні слова, Еліягу відвернувся від Баннуса й Павла й повільно пішов вниз з пагорба. Двоє чоловіків не зводили очей із спускається постать старого майстра, поки він не зник з поля зору.

Після цього Баннус відвів свого учня до печери і почав тривалу підготовку до містичного розп'яття Павла. Павлу показали, як сповільнити дихання, а отже, і пульс. Його проінструктували, як налаштувати і відключити розум від почуттів фізичного тіла. Йому було направлено зосередитися на єдиному оці душі в печері його черепа. Йому вселили глибокий внутрішній стан мовчання. Протягом семи днів Павло налаштовував своє тіло, розум і душу до оптимальних можливостей.

На сьомий день після того, як Павло почав сувору підготовку до досвіду трансформації, Іллягу повернувся. У Баннуса в печері вже горів спеціально підготовлений священний вогонь, а Павло сидів, схрестивши ноги, біля червоно-оранжево-блакитного полум'я, зігріваючи своє тіло. Ранкове повітря навколо нього було вологим і прохолодним.

«Мир вам», — сказав Іллягу, увійшовши в природну печеру напівсутулимся. Він використовував традиційне привітання есеїв.

«Мир вам», — відповіли Баннус і Павло разом.

Іллягу сів біля священного вогню і протягнув протяжним монотонним тоном священний звук: «ОМ». Внутрішня частина печери лунала від трьох голосів, які співали священне Слово. Здавалося, що гучні вібрації відбиваються від стін печери, як океанські хвилі, що розбиваються об скелі, а посилені звуки, здавалося, гармонізували душі учасників із космічним звуком Всесвіту. Після того, як прозвучала основна нота, ефірний простір у печері здавалося наповнений священною присутністю.

Після того, як звук у печері знову затих, Іллягу урочисто проголосив: «Шаул, сьогодні твоє духовне око побачить те, чого не бачать людські очі, а твоє внутрішнє вухо почує те, чого не чують людські вуха. Ви помрете для свого старого нижчого фізичного «Я», і ви підніметеся до свого нового вищого духовного «Я». Об'явлення вашого небесного чи безсмертного тіла запевнить вас у воскресінні мертвих».

Елайджа передав Павлу білу лляну рясу, яку він засунув під руку. Павло вислизнув зі свого старого плетеного жупана й одягнув новий білий льняний халат. Елайджа попросив Павла лягти на м'який піщаний ґрунт. Павло ліг і поправив свій новий одяг.

«Не бійся», — сказав Баннус, який відійшов убік, щоб дозволити своєму господареві провести церемонію ініціації. Він хотів дати своєму учневі зрозуміти, що він зобов'язаний піклуватися про нього протягом усієї подорожі душі до зустрічі з її остаточною реальністю. «Ми обидва будемо поруч з тобою, пильнувати за тобою».

«Закрийте очі і зосередьте свій погляд на своєму духовному оці, зірці Сходу», — наказав Іллягу, ніжно, але твердо поклавши вказівний палець правої сторони на центр чола Павла. Біла зірка на темно-синьому круглому фоні з'явилася в його свідомості від дотику до електромагнітно зарядженої точки дотику майстра. Золоте сяйво оточувало образ зірки, що сяяла, як маяк світла на далекому березі. Коли Павло вдивлявся в світло зірки, він відчував, ніби він подорожує на пучку світла крізь тунель нескінченного темного космічного простору. А потім, після того, що здавалося вічною ніччю, блискучий спалах світла, немов прояв наднової, розвіяв темряву й заливав його свідомість золотим сяйвом. У цьому сяючому світлі він побачив велике вогняне колесо, яке оберталося на широкому просторі, а всередині колеса він побачив чудовий хрестоподібний образ.

«Колесо Іксіону», — подумав Павло, свідомо пригадуючи видіння в пустелі, де він бачив себе насадженим на хрест. За винятком цього разу, закріпленого на хрестоподібному, він побачив архетипну людину, космічне випромінювання творчого розуму, яке охопило весь Всесвіт. Видима проекція космічного плану для всіх людей! Ефірне світлове тіло архетипової першої людини у своєму первісному стані відображало андрогінну істоту – як чоловіка, так і жінки. «Ти такий», — голос у його внутрішньому вусі пролунав як труба. «Ти — це істота».

У Павла більше не було відчуття фізичного тіла, яке, здавалося, випарувалося в блискучій жарі ефірного світлого тіла. Здавалося, що все зупинилося, і ілюзія часу й руху більше не входили в його свідомість. Тиша в його небесному мозку була позбавлена вібрації. Він знав, що піднявся у своїй свідомості до царства того, що здавалося, вічного дня чистого творчого світла, що розширювався в нескінченних напрямках. Він ототожнював себе з образом небесного світлового тіла, світлові частинки якого охоплювали сонце, місяць і зірки; крізь нього текли ефірні річки та потоки, величні гори світла складали його хребет, а енергійні сухожилля сили рухали його сяючу форму. Творчий розум і інтелект безсмертного тіла світла були єдині з універсальним розумом.

Зі свідомого розуму безсмертного світло-тіла виникла думка: «Я є це, свідома безсмертна істота блаженного світла». Думка проросла, як насіння, у яскравий образ, що відображав андрогінну архетипну людину, Антропос, і перетворився на автономну, схожу на бульбашку сферу, що пливе в океані проявленої реальності. Мініатюрне сферичне світло-тіло набуло власного життя і розуму і спроектувало себе свідомою волею, народженою бажанням випробувати поле прояву, в астральну форму, яка злилася з фізичною формою.

У цей момент свідомість Павла, здавалося, перебувала в ефірному подвійному його безсмертному світловому тілі, а ефірне тіло, як птах, зависло над фізичною формою і пульсувало світлою субстанцією, яка виблискувала всіма кольорами веселки. Коли ефірне тіло злилося з фізичною формою, Павло усвідомив своє бажання відчути зв'язок життя з відчуттям фізичної форми, і на якусь частку секунди йому здалося, що його проковтнула риба. Відчуття поховання залишалося в його свідомості на невизначений проміжок часу. Павло згадав слова Баннуса: «Не бійся». Він зрозумів, що переживає свідомість світлого

тіла, ув'язненого в прислів'ї глиняного будинку, смертного людського тіла. Він відчував, ніби потрапив у підземний світ, і єдиним світлом, що залишилося, було його свідоме усвідомлення того, що він, по суті, є безсмертною душею, тілом світла.

Усвідомлення вищого «Я» відкрило двері в розумі Пола, і він знав, що йому потрібно буде пройти через ці двері, щоб повернути втрачений рай блаженного світла. Він відчув пробудження в його ефірній нервовій системі і відчув, як вогняний енергетичний потік, як річка, тече від основи його спинного мозку до основи черепа, де він побачив схрещування двох електричних струмів, позитивного і негативного, входять у стовбур мозку. Під час зближення двох течій з рікою життя Павло помітив народження сонячного світла, яке випромінювало білий кам'яний виступ, шишковидна залоза, яка була занурена маслянистими виділеннями із семи активованих центрів мозку, виробляючи золото і лгати □

«Ви успадкували Царство Світла», — проголосив Баннус. Він почав масажувати руки і ноги Павла, щоб відновити кровообіг в частинах його тіла.

«Світло витікало із задньої частини твоєї шиї і утворювало чудовий ореол», — підтвердив Елайджа, який переміщав руки на кілька дюймів над всією довжиною тіла Павла, вздовж слухового електромагнітного поля, яке оточувало його фізичне тіло.

«Світло зі мною, а я зі світлом», — стверджував Павло, його очі, здавалося, все ще були прикуті до небесного видіння. «Все зроблено зі світла. Ми живемо, рухаємося і живемо у світлі».

«Тепер ви знаєте, чому ми стверджуємо, що Бог — це Світло, а ми — діти світла», — обґрунтував Баннус.

«Ти був у Джерела і пив із Джерела», — засвідчив Іллягу з остаточною ноткою. «Нехай мудрість і світло Джерела завжди будуть з вами. Тепер ви готові відправитися в Єрусалим, щоб виконати свою місію».

Apollonius of Tyana

Model of former Temple in Old Jerusalem

Egypt

Saying "Shema Yisrael" at the Wall -- Shema Yisrael: Adonai Eloheinu, Adonai Ekhad. Veaharta eit Adonai Elohekha bekhool levavekha, uvekhool nafshekha, uvekhool meodekha. (Hear, O Israel: The Eternal is our God, the Eternal is One! You shall love the Eternal One with all your heart, with all your mind, and with all your being.)

Бог у трьох особах: Духовна Одісс

888

Ἰησους (Iesous), Вищий Розум

Ι 10

η 8

σ ...200

ο 70

ν ... 400

ς200

888

«Тоді також прийде дитя великого,
зодягнене в плоть, до людей і схоже
на смертних на землі;
і він чує Чотири голосні,
і два приголосні в ньому Двічі оголошуються;
всю суму я назву:
На вісім одиниць і стільки ж десятків на цих,
І все ж вісімсот відкриють ім'я».

[Сивілінські оракули, книга I, рядки 394-399,
переклад з грецької на англійську чистий вірш,
Мілтон С. Террі, 1899]